

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

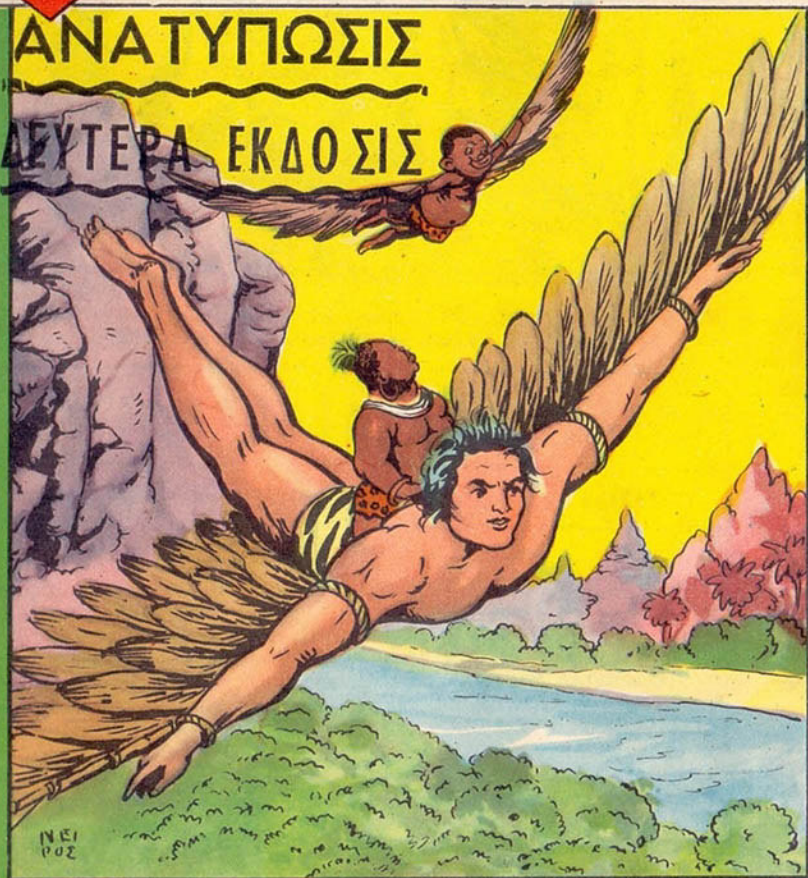
Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
20

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας" σέρνει τη λευκή γυναίκα και την κατεβάζει στο υπόγειο σκοτεινό λαγούμι του

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Δυο μεγάλες ξύλινες και διακοσμημένες ιερές κολώνες! Στις κορφές τους σκαλισμένα κεφάλια κωμικά και τερατόμορφα. Παριστάνουν άγριους Θεούς Καννίβαλων.

Στη μία κολώνα, την άριστερή, δεμένος χεροπόδαρα ένας πανώριος γίγαντας. Στην άλλη, τη δεξιά, μία πανέμορφη λευκή γυναίκα!

Γύρω στα δυο αυτά ιερά σύμβολα, καμμιά δεκαριά τρομακτικοί άνθρωποφάγοι. Έχουν καταπιαστεί όλοι τους με παράξενες τελετουργικές προετοιμασίες...

Τέλος, απλώνουν ξερά κλαδιά και ξύλα γύρω απ' τα δυο δεμένα θύματα τους. Και τούς θάζουν φωτιά...

Λαίμαργες τώρα οι φλόγες αρχίζουν να πλησιάζουν τα δυο θύματα. Λίγες στιγμές ακόμα και θά τα φθάσουν. Θά τους χαρίσουν το φρικτό και θανατερό αγκάλιασμά τους.

Οι Καννίβαλοι τώρα άλλαζαν πανηγυρικά και ξερογλύφονται. Είναι πολύ ευχαριστημένοι: Και θυσία στους φοβε-

ρούς τους θεούς θά κάνουν και τοιμπούσι γερό θά στήσουν γιά νά χορτάσουν τ' άχόρτα-γα στομάχια τους!

Οί δυό αϊχμάλωτοι θά ψη-θοῦν γρήγορα. Κ' οί σάρκες τους θάναν τρυφερές και νόστι-μες!...

Ἡ αἰμορρη γυναίκα άτενίζει μέ δέος και άπόγνωσι τίς φλό-γες νά πλησιάζουν. Τίς νοιώ-θει πιό λαίμαργες κι άπ' αυ-τούς άκόμα τους Καννίβαλους πού ξερογλείφονται άντίκρυ της.

Ὁ γιγαντόσωμος άντρας πλάϊ της, μουγγρίζει και χτυ-πιέται άπαίσια. Ἐνῶ ἡ λευκή — σάν κάτι νά θυμήθηκε—γυ-ρίζει άπότομα, τόν κυττάζει μέ άγριο μίσος και τοῦ φωνά-ζει μέ λύσσα:

— Κακοῦργε, Γκαούρ! Ἐσύ φταίς πού θά βρῶ τώρα τόν πιό φρικτό θάνατο!... Ἐπί-τηδες άφησες τὸ λιοντάρι νά σπαράξη τόν άντρα μου! Γιά νά μέ κάνης σκλάβα σου. Γιά νά μέ ντροπιάσης!... Ἐσύ, τι ποτένιε Γκαούρ μ' έστειλες νά ξεγελάσω τή μελαψή Κόρη!... Ἐσύ μ' έρριξες στά χέρια τοῦ γοριλάνθρωπου!... Ἀνάθεμά σε, κακοῦργε Γκαούρ!...

Οί θανατερές φλόγες έχουν φτάσει τώρα κοντά στά πόδια τοῦ δεμένου γίγαντα. Ἀρχί-ζουν νά πυρώνουν τίς γυμνές του σάρκες! Οί πόνοι πού νοι-ώθει εἶναι φοβεροί! Ἀθάστα-χτοι!...

Ὅμως φαίνεται νά εἶναι ά-φάνταστα γερός και νά εἶχῃ ύ-περάνθρωπες δυνάμεις!.. Για τί μέ μιá άπεγνωσμένη προσ-

πάθεια πού κάνει, ἡ ἱερή κολῶ-να ποῦναι δεμένος, ξεερρίζωνε-τα... Πέφτει μέ ὀρμή, χτυ-πάει στήν πλαϊνή κολῶνα και παρασύροντάς την πέφτουν κι οί δυό κάτω!...

Ὅμως ἡ πρώτη κολῶνα βρι-σκει μέ δύναμι και πάνω στό κεφάλι τῆς λευκῆς γυναίκας. Και φυσικά τήν άφήνει άνάι-σθητη!...

Ὁ γίγαντας πού πέφτοντας θρέθηκε πολὺ πιό κοντά στίς φλόγες, οὐρλιάζει άπαίσια ά-πό τους πόνους!

Ξαφνικά μιá τρομακτική κραυγή σχίζει τόν άέρα και κάνει ν' άντηχήσουν τά κοντι-νά βουνά:

— Ὁοοοοοου!... Ὁοοοοοο-ουοοου!..

Ἐνας άλλος μεγαλόσωμος άντρας παρουσιάζεται. Εἶναι ὁ Γκαούρ! Ὁ θρυλικός Ἑλλη-νας γίγαντας!...

ΕΙΣ ΑΠΤΑΙΣΤΟΝ...

«ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗΝ»

Πάνω στήν κορφή τοῦ θεό-ρατου πέτρινου βουνοῦ, ἡ σπη-λιά τοῦ Γκαούρ εἶναι μαύρη και σκοτεινή τώρα. Γιατί ἡ πα-νώρια Ταταμπού, ἡ παρθένα Κόρη τῆς Ζούγκλας, ἡ άτρόμη τη Ἑλληνίδα κ' ἡ μεγάλη κι άγνή άγάπη τοῦ μελαψοῦ γί-γαντα, δέν βρίσκεται πιά ἐκεῖ.

Ὁ Νταμπούχ ὁ τρομακτικός γοριλλάνθρωπος τήν άρπαξε και τήν κρατάει φυλακισμένη στό ξυλένιο καλύβι του, ψηλά στά κλαδιά κάποιου γιγαντό-σωμου δέντρου!

Φροντίζει, βέβαια, μέ μεγά-λη στοργή και άφοσίωση τήν πανώρια Κόρη. Ὅχι γιατί ε-

χει θάλει στο πρωτόγονο μυαλό του κανένα κακό γι' αὐτήν!... Μά για νά τήν προστατέψῃ ἀπ' τ' ἀρπακτικά νύχια τοῦ Ταρζάν.

Καί πραγματικά: Μονάχα ἐκεῖ ψηλά στήν καλύβα τοῦ γοριλλάνθρωπου μπορεῖ νά εἶναι σίγουρη ἀπό κάθε κίνδυνο ἡ Ταταμπού!

Ἀπό ἔνστικτο ὁ Νταμπούχ ἔχει καταλάβει πῶς ἡ πανώρια μελαψή Κόρη κινδυνεύει ἀπ' τόν "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!...

Ὅχι γιατί ὁ Ταρζάν εἶναι κακός ἄνθρωπος. Κάθε ἄλλο. Ἀντίθετα: Καλwsύνῃ κι ἀγάπη νοιώθει γιά ὅλους τοὺς ἄνθρώπους, καί γιά τὰ θηρία ἀκόμα! Μά ἡ καρδιά του φταίει ὅταν, πολλές φορές, κάνει

πράξεις πού δὲν ταιριάζουν καθόλου στὸν εὐγενικό καί τίμιο χαρακτήρα του! Ἡ μεγάλη, ἡ ἀπέραντη ἀγάπη πού νοιώθει γιά τήν πανώρια καί ὑπέροχη Ταταμπού, θολώνει τὸ μυαλό του. Τὸν κάνει νά μὴν ξέρῃ τί σκέπτεται. Νά μὴν κατалаβαινῇ πῶς ἐνεργεῖ!..

Ὁ Γκαούρ — μὴ μπορώντας νά κάνῃ ἄλλοιως — ἔχει στείλει κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του ἀγνὴ συντρόφισσα τὸν κωμικὸ νάνο. Γιά νά τῆς κρατᾷ συντροφιά. Γιά νά τῇ διασκεδάξῃ μὲ τ' ἀστεῖα του.

Ὁ γιγαντιαῖον διαστάσεων Νταμπούχ καί ὁ μικροσκοπικώτατος νάνος, κοιμοῦνται τίς νύχτες ἀγκαλιασμένοι, κάτω ἀπ' τὸ θεόρατο δέντρο πού στὰ ψηλά κλαδιὰ του βρίσκεται ἡ

Ἡ ἀτρόμητη ἑλληνίδα Ταταμπού, μαζὺ μὲ τὴ λευκὴ γυναίκα χύνονται νά σπαράξουν τὸν Ταρζάν.

καλύβια τοῦ γοριλλάνθρωπου!

Ὁ Ἕλληνας γίγαντας ἔχει κρατήσει γιὰ συντροφιά του πάνω στὴν πέτρινη σπηλιά, τὴ μελιστάλακτη καὶ ρωμαντικὴ πυγμαία μὲ τὸ κωμικοτραγικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι. Τὴ θρυλικὴ «Μαμζέλ Χουχού» ὅπως τὴ λέει ὁ Ποκοπικό.

Σήμερα, ὁ νῆνος ξυπνάει ἀπ' τ' ἄγρια μεσάνυχτα πού λένε. Κι' ὅταν ξυπνᾷ αὐτὸς κανένας δὲν πρέπει νὰ κοιμᾷται...

Πλάϊ του ὅμως ὁ Νταμπούχ κοιμάται βαθειά! Γιατὶ ὁ ἄμμορος, ὅλες τὶς νύχτες μένει ξάγρυπνος! Ἀκούμητος φρουρὸς τῆς πανώριας φιλοξενουμένης του. Καὶ μονάχα σὰν ἀρχίζη νὰ χαράξη, κλείνει τὰ κουρασμένα του βλέφαρα καὶ θυθίζεται σὲ βαθὺ λήθαργο.

Ὁ Ποκοπικό ἔχει ὀρεξί γιὰ κουβέντα. Καὶ ἀπλώνοντας τὸ μαῦρο χεράκι του, τοῦ γαργαλάει τὴ μύτη.

Ὁ γοριλλάνθρωπος μισοξυπνάει καὶ μουρμουρίζει μὲ κλειστὰ μάτια:

— «Νταμπούχ» — «Νυστάζει» — «Κοιμᾷται»!

Ὁ νῆμος τὸν μαλλώνει μ' ἓνα τρίλεξο:

— «Ντροπή» — «Ψοφολογᾷς» — «Ἀκόμα»!

Ὁ Νταμπούχ δὲν τοῦ δίνει σημασίαν. Γυρίζει ἀπὸ τ' ἄλλο πλευρό.

Ὁ Ποκοπικό θυμᾷται μιὰ σχετικὴ παρομοία καὶ τοῦ τὴ σερβίρει σὲ δυὸ τρίλεξα:

— «Γλυκὸς» — «Ὑπνος» — «Ἀδὴγῇ»... «Γυμνός» — «Τέτοιος» — «Λαμπρή»!

Κι ἁμέσως σφίγγοντας τὸ δεξί του χέρι μὲ τὸ ἀριστερό, συγχάριει τὸν ἑαυτὸ του καὶ μουρμουρίζει κατενθουσιασμένος:

— Μπράβο μου! Τὰ «ἄνθρωπογοριλλίστικα» τὰ παρλάρω θαῦμα!...

Μὰ τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ, ψηλὰ ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, φτάνει στ' αὐτιά του μιὰ γλυκεῖα βελουδένια φωνή:

— Ποκοπικόσοο!...

— Τί τρέχει, κυρὰ Λουκού-μωωωω;!...

— «Ἐλα ἐπάνωωω!»

— Νὰ κοιμηθοῦμεεε;

— «Ὁχι νὰ κουβεντιάσου-μεεε!»

— Τότε ἄσε με!... Κουβεντιάζω καὶ μοναχὸς μουσοῦ!

Ἡ Τάταμποῦ πού τὴν ἔχει φάει ἡ μοναξιά, ἐπιμένει:

— «Ἐλα Ποκοπικάκι μου!.. Θέλω κάτι νὰ σοῦ πῶωωω!...

Ὁ μικροσκοπικὸς νῆμος συλλογιέται ψιθυριστά:

— Καλύτερα ν' ἀνεβῶ στὴ φωλιά τῆς «ἀηδῶν» μου. Ἐδῶ ἀπὸ κάτω τώρα τὸ πρῶτ' εἶναι ἐπικίνδυνα: Μπορεῖ νὰ μὲ... κουτσουλήσῃ!

Καὶ σκαρφαλώνοντας μ' εὐχέρεια κι ἄνεσι πιθήκου, φθάνει γρήγορα στὰ ψηλὰ κλαδιὰ πού βρίσκεται ἡ ξυλένια καλύβια.

Ἡ μελαψὴ Κόρη — λαχταρισμένη γιὰ συντροφιά — τὸν ἀρπάζει ἁμέσως στὴν ἀγκαλιά της. Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλας — ὅπως λέει ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτοῦ του — κάνει ψεύτικα καὶ κωμικά πῶς χασμουριέ-

ται:

— "Αειντε, μουρμουρίζει θια στικός τάχα. Πέσ' μου γρήγορα περί τίνος πρόκειται, καθότι νυστάζω σάν αποθαμένος! Μά ζωή είν' αὐτή, νά κοιμάμαι ὅλη νύχτα ἀγκαλιά μέ τὸ μπαρμπαδεινόσαυρο; Χρωστάω τίποτις σᾶς περικαλῶ; "Αν κανα βράδυ, γυρισμένος κατὰ μένα, φτερινιστῇ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, δέν θά πάθω ἑριπλή περιπλεγμονία; Σκέψου τώρα νά μούχη γυρισμένη τῇ ράχι καί νά «φταρινιστῇ» ἐκ τῶν μετόπισθεν! Θά μ' ἔκσφενδονίσῃ, σάν πύραυλο, νά γίνω δορυφόρος τῆς Σελήνης!..

Ἡ Ταταμπού δέν προσέχει τὰ λόγια του. Κολλάει μόνο τὰ χεῖλια της σὸ αὐτὶ τοῦ νάνου καὶ ψιθυρίζει σιγά:

— Ποκοπίκο, θέλω νά φύγω ἀπ' ἐδῶ!... Πρέπει νά μέ βοηθήσῃς... Ὁ Γκαούρ δέν μέ ἀγαπάει, ὁ Ταρζάν εἶναι κακοῦργος!... Καί τὸν Νταμπούχ τὸν φοβᾶμαι!... Μονάχα ἐσὺ μοῦ ἔχεις μείνει!... Θά βροῦμε λοιπὸν μιὰ σπηλιά καὶ θά πᾶμε νά ζήσουμε μαζί...!

— "Αδύνατον! τῆς κάνει κατηγορηματικά ὁ νᾶνος.

— Γιατί, Ποκοπικάκι μου;

— Θά περιμένω πρῶτα τὴν Χουχού!

— Νά σὲ παντρευτῇ;

— Ὁχι: Νά πεθάνῃ!

Ἡ μελαψὴ Κόρη χαμογελάει καὶ συνεχίζει:

— "Ασε τίς κουταμάρες, Ποκοπικό! Θέλω νά μοῦ κάνῃς μιὰ μεγάλη χάρι: Θά πᾶς νά θρῆς τὸν Γκαούρ καὶ θά τὸν

παρακαλέσῃς νά ρθῇ νά μέ ἐλευθερώσῃ!...

— Γιατί; Κακοπερνᾷς δηλαδὴς ἐδῶ σὸ παλατάκι σου;

— Πήγαινε, Ποκοπίκο! Πήγαινε ἀμέσως τώρα. Πέυ' του πῶς ὁ γοριλλάνθρωπος κάθε πρῶτὴ κοιμάται βαθειά... Τότε μονάχα μπορεῖ νά μέ πάρῃ.. Θά πᾶς λοιπὸν;

Ὁ Ποκοπίκο τῆς ἀποκρίνεται μ' ἕνα φρέσκο - φρέσκο καὶ ζεστὸ στοιχάκι:

**«Ἀμέσως, Ταταμπού μου
γιὰ τὸν Γκαούρ τσουλάω!
Στὰ ὁμορφα Κορίτσι
χατήρι δὲν χαλάω!».**

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

«ΓΚΑΟΥΡ»

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ νᾶνος θρίσκειται κάτω ἀπ' τὸ θεόρατο δέντρο. Καὶ σκουντάει μέ τὴν πατούσα του τὸν κοιμισμένο γοριλλάνθρωπο..

— "Ε, μπάρμπα Βούβαλε, τοῦ λέει. Ἐγὼ θά παγαίνω. Ἐχε τὸ νοῦ σου στήν κυρὰ Λουκούμω!

Ἀγουροξυπνημένος ὁ Νταμπούχ τὸν ρωτάει:

— «Ποῦ» — «Ποκοπίκο» — «Πάει;»

Ὁ νᾶνος τοῦ ἀποκρίνεται θυμωμένα:

— «Ὅπου» — «Μοῦ» — «Γουστάρει!»

Ὁ γοριλλάνθρωπος σηκώνεται μουρμουρίζοντας τρία τρίλεξα:

— «Νταμπούχ» — «Φεύγει» — «Τώρα»... «Καρπούς» — «Πρέπει» — «Μαζεύει»... «Ταταμπού» — «Ξυπνάει» — «Τρώει»!

— «Καλὸ» — «Νοικοκύρης» — «Ἐσὺ!» Τοῦ κάνει μέ θάυ

μασμό ὁ Ποκοπίκο.

Καὶ προσθέτει:

— «Χαρά» — «Γυναῖκα» — «Πάρη»!

Μὰ τὰ τρίλεξα τῆς ἀνθρωπογοριλλικής τὸν δυσκολεύουν:

— Ξέρεις, μπάρμπα τίποτα; Τὰ παρακάτω θὰ στὰ πῶ χύμα.

Καὶ συνεχίζει:

— Χαρά στὴ γυναῖκα ποὺ θὰ σὲ πάρη ἀδερφέ μου! Φαίνεται καλὸ ἀνθρωπάκι!.. Ἔτσι μούρχειται νὰ σὲ παντρέψω!.. Ἐχῶ ἕνα καλὸ κορίτσι! Σὰν κουμπάρας καπνισμένος εἶναι! Τί λές, τὸ λοιπόν; Νὰ σοῦ κάνω τὰ προξενιά νὰ τελεύουμε; Ξέρεις ποιά εἶναι;

Ὁ τρομακτικὸς καὶ τεράστιος Νταμπούχ γελάει καλόκαρδα:

— Χού, χού, χού!... Χού, χού!

— Μπράβο, τὴ βρήκες! τοῦ κάνει ὁ Ποκοπίκο. Αὕτῃ εἶναι μετὰ συγχωρήσεως!

Ὁ γοριλλάνθρωπος ρίχνει μιὰ προστατευτικὴ ματιά πάντω τὴν ἐναέρια καλύβα του. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ Ταταμπού. Ὁ ὕστερα ξεκινάει ἀργά. Πηγαίνει νὰ μαζέψῃ καρπούς καὶ γλυκόχυμα φρούτα γιὰ νὰ τὴν ταῖσῃ...

Σὲ λίγο ἔχει χαθῆ πιά πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ θλάσθησι τῆς παρθένας Ζούγκλας.

Τὸ ἴδιο κάνει κι ὁ Ποκοπίκο. Αὐτὸς ὅμως παίρνει ἀντίθετὴ κατεύθυνσι: Τραβάει γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνὸ τοῦ Γκακούρ...

Μὰ δὲν ἔχει προφτάσει νὰ

ξεμακρύνῃ πολὺ, ὅταν ξαφνικὰ κάποιος θόρυβος φτάνει στ' αὐτιά του:

Εἶναι δυὸ σιγανὲς φωνὲς ποὺ κουβεντιάζουν. Μιὰ ἀνδρική καὶ μιὰ γυναικεία.

Ὁ νᾶνος πλησιάζει ἀθόρυβα ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ τοὺς ἰδῇ. Κι ἀμέσως κρύβεται γιὰ νὰ τοὺς ἀκούσῃ.

Εἶναι ἕνας μεγαλόσωμος ἄντρας καὶ μιὰ λευκὴ γυναῖκα.

Ἐκεῖνὴ τοῦ λέει:

— Δὲν μπορῶ, Γκακούρ! Φοβᾶμαι νὰ πλησιάσω στὸ δέντρο. Ὁ γοριλλάνθρωπος θὰ μὲ σκοτώσῃ!...

Ὁ ἄντρας τὴ σπρώχνει θάνασσα:

— Πήγαινε, μουγγρίζει ἄγρια. Πήγαινε γιατί θὰ σὲ πνίξω!.. Ὁ γοριλλάνθρωπος λείπει. Τώρα εἶναι εὐκαιρία!...

Μὲ πολὺ δισταγμὸ ἡ λευκὴ ξανθοὶ γυναῖκα ξεκινάει... Προχωρεῖ ἀργὰ ὥσπου φτάνει κάτω ἀπ' τὸ τεράστιο δέντρο. Σηκώνει τρομοκρατημένη τὸ κεφάλι τῆς καὶ φωνάζει σιγά:

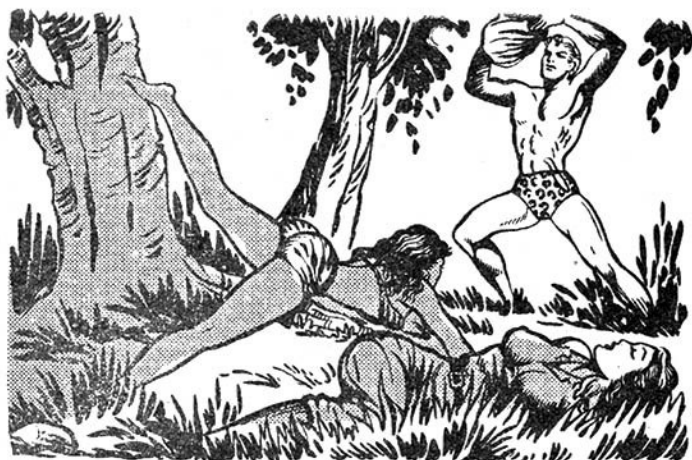
— Ταταμπούουου!.. Ταταμπούουουου!..

— Ποιά εἶσαι; Τί συμβαίνει; ρωτᾷ ἐνῆσυχῃ καὶ σκύβοντας ἀπὸ ψηλά ἡ πᾶνῳρια μελαψὴ Κόρη.

— Μιὰ ξένῃ εἶμαι, τῆς ἀποκρίνεται ἡ λευκὴ γυναῖκα. Τυχαῖα περνοῦσα καὶ συνάντησα κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε πῶς τὸν λένε Γκακούρ! Βρίσκεται κρυμμένος κάπου ἐδῶ τριγύρω...

— Ὁ Γκακούρ κάνει μὲ χαρούμενῃ ἐκπληξὶ ἡ Ταταμπού.

— Ναί... Καὶ θέλει νὰ σὲ λευθερώσῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ

‘Ο Ταρζάν γονατίζει κοντά στις δυο γυναίκες. Σηκώνει τη βαρειά πέτρα και...

γοριλλάνθρωπου. Νά σε σώ-
ση!...

— Καί τί ζητάει νά κάνω;
ρωτάει χαμένα ή πανέμορφη
Έλληνίδα.

— Νά κατέβης άμέσως κάτω
... Έγώ θά σε πάω γρήγορα
κοντά του γιά νά φύγετε...

‘Ο Ποκοπίκο πού τήν ακού-
ει συλλογιέται:

— “Αν ή κυρά Λουκούμω
κατέβη θά τρέξω νά φωνάξω
τόν καπετάν Δεινόσαυρο!...
‘Αμέ; Δέν θά μάς «φή» τό
Κορίτσι ένας παλιο - Γκαου-
ράκος!

ΜΙΑ ΦΡΙΚΤΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

“Ας τούς αφήσουμε όμως
γιά λίγο κι ας θυμηθούμε τά
φοβερά γεγονότα πού διαδρα-
ματίστηκαν χθές στο παλάτι

του φύλαρχου ‘Αναγάρθ. (*) Τά
γεγονότα πού απέδειξαν στον
Γκαούρ καί στήν Ταταμπού
πώς ό Ταρζάν δέν ήταν πρα-
γματικός φίλος κι άδελφός
τους. Πώς είχε πάρει τήν από-
φασί νά κάνη δική του τήν πα-
νώρια Έλληνίδα, έστω καί
σκοτώνοντας τόν υπέροχο με-
λαψό γίγαντα.

“Ομως κι ό “Αρχοντας τής
Ζούγκλας έχει καταλάβει κά-
τι: Πώς άπ’ έδω καί μπρός ή
ζωή του διατρέχει φοβερούς
κινδύνους!... Γιατί δέν είναι
μονάχα ή άτρόμητη Ταταμπού
πού θά θελήση νά τόν σπαρά-

(*) Διάβασε τό προηγούμε-
νο τεύχος αριθ. 19 πού έχει
τόν τίτλο : «ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ
ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ»

ξη, Εἶναι κι ὁ Γκαούρ! Ἄλλοιμονο ἂν ἡ μαύρη τύχη τὸν ρίξη καμμιὰ φορά στὰ χέρια του!... Οὔτε κι αὐτὸς ὁ παντοδύναμος Κράουμπα, ὁ Θεὸς τῆς Ζούγκλας, δὲν θὰ μπορέσει νὰ τὸν σώσει!...

Γιὰ δὲ αὐτὰ λοιπόν, ὁ δοξασμένος Ταρζάν, ἔχει πάψει πιά νὰ μένη στὴν ἱστορική σπηλιά του. Ἐψαξε καὶ καταφερε νὰ θρῆ κάποιο ἄλλο, πιὸ σίγουρο καταφύγιο. Ἔτσι, τώρα ζῇ μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ τρύπα τῆς γῆς! Τὸ ἀνοιγμά της ποὺ μοιάζει σὰν μεγάλη μυρμιγκο φωλιά, τὸ σκεπάζει μὲ κλαδιά δέντρων. Οὔτε ὁ Γκαούρ οὔτε κανένας ἄλλος θὰ μπορέσουν νὰ τὸ ἀνακαλύψουν ποτέ!

Τὰ γεγονότα στὸ παλάτι τοῦ νεκροῦ πιά φυλάρχου Ἀναχάθ, διαδραματίστηκαν — ὅπως ξέριουμε — τῇ χθεσινῇ μέρα. Τῇ νύχτα λοιπόν, καὶ καθὼς ὁ Ταρζάν κοιμόταν στὸ σκοτεινὸ λαγούμι του, φτάνουν στ' αὐτιά του ἀπὸ κάπου κοντὰ σπαρακτικές ἀνθρώπινες φωνές. Μπουσουλώντας ἀμέσως θγαίνει ἔξω καὶ σφίγγοντας τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του, τρέχει νὰ δῇ τί συμβαίνει.

Καὶ νά: Ἕνα ζευγάρι λευκῶν κυνηγῶν ἀντικρῶζει μπροστά του! Ὁ ἄντρας ὡς τριανταπέντε χρόνων. Ἡ γυναίκα ὡς εἴκοσι.

Ἕνα γιγαντώσωμο γέρικο λιοντάρι ἔχει ἀρπάξει τὸν λευκὸ κυνηγό. Κι ὁ ἄμοιρος παλεύει ἀπεγνωσμένα μὲ τὸ πεινασμένο θηρίο.

Ἡ πανέμορφη συντρόφισσά

του κρατᾷ ἕνα πιστόλι καὶ σκοπεύει τὸ λιοντάρι. Περιμένει τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸ πυροβολήσει. Χωρὶς ὅμως καὶ νὰ χτυπήσει τὸν ἄνθρωπό της.

Μὰ ἡ εὐκαιρία ποὺ ζητάει δὲν βρίσκεται. Ὁ ἄνδρας καὶ τὸ θηρίο παλεύουν συνεχῶς ἀγκαλιασμένοι καὶ τὰ κορμιά τους μοιάζουν σὰν ἕνα. Τῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη!

Καὶ στὴν ἀπόγνωσή της ἡ δυστυχισμένη νέα θγάζει σπαρακτικές φωνές ζητώντας βοήθεια!

Ὁ ἀτρόμητος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φθάνει κοντὰ τους τρέχοντας...

Ἕνα ὀλόγιομο φεγγάρι στὸν οὐρανὸ κάνει τὴ νύχτα μέρα!...

Ρίχνει μιὰ γρήγορη ἔξεταστικὴ ματιά στὴ λευκὴ γυναίκα: Ἐχει ἕνα ὑπέροχο πρόσωπο!... Ὁμορφα γαλάζια μάτια!... Χεῖλια σὰν γινωμένα κεράσια!... Ἐχει ἕνα ἀγαλματένιο κορμί!... Μιὰ περήφανη κορμοστασιά!... Τὰ σγουρὰ μαλλιά της μοιάζουν σὰν ἀφροὶ φουρτουνιασμένης θάλασσας, χρυσωμένοι ἀπ' τὸ βασίλειμα τοῦ ἡλίου!

Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν ἀστράφτουν ἀράξενά τώρα. Κι' ἀρπάζοντας ἀμέσως στὰ χέρια του τὴν πανέμορφη λευκὴ, τὴν καθισοῦχάζει:

— Μὴ φοβᾶσαι!... Εἶμαι ὁ Γκαούρ, τῆς λέει. Θὰ πῶ νὰ σὲ κρύψω κάπου ἄλλου.

Καὶ τρέχοντας τὴ φέρνει μπροστά σ' ἕνα γέρικο δέντρο

και τη σπρώχνει γρήγορα μέσα στον κόυφιο κορμό του!...

— Μην κουνηθής από δω, τής ξαναλέει. Τρέχω να σώσω το σύντροφό σου και θα ξαναγυρίσουμε μαζί.

Η άγνωστη λευκή, μόλις προφταίνει να του ψιθυρίσει με εὐγνωμοσύνη:

— Εὐχαριστῶ, Γκαούρ!...

Στό μεταξύ ο Ταρζάν έχει χαθή τρέχοντας προς το μέρος που παλεύουν το λιοντάρι κι ο άνθρωπος.

Σάν φθάνει γρήγορα εκεί, κρύβεται πίσω απ' τὸν κορμό κάποιου κοντινοῦ δέντρου. Και με άγρια χαρά παρακολουθεῖ τὸ τραγικό θέαμα τῆς πάλης, περιμένοντας ἡσυχος τῇ, βέβαια γι' αὐτόν, κατάληξί της.

Καὶ νά: Τὸ πεινασμένο θηριὸ καταφέρνει σὲ μιὰ στιγμή νὰ δαγκώσει τὸ λαιμὸ τοῦ γενναίου λευκοῦ. Τὰ τρομερὰ δόντια του χώνονται βαθειὰ μέσα στὶς σάρκες του. Ὁ αἰμορρῶς κυνηγὸς μουγγρίζει θραχνὰ κι ἀπαίσια. Θανατερά σπαρταράει ὁλόκληρο τὸ κορμὶ του!...

Ὡσπου σὲ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος. Νεκρός.

Τὸ λιοντάρι παίρνει δυὸ - τρεῖς γρήγορες ἀνάσες καὶ ξανασκύβει στὸ θῦμα του γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ τρώῃ!...

Ὁ Ταρζάν ἀποφασίζει τώρα νὰ ἐπέμβῃ. Βγάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ τὴ φοβερὴ κραυγὴ του:

— Ἀόοοοοο!... Ἀσαάοοοο!

Καὶ σφίγγοντας με λύσσα τὸ μαχαίρι του, χύνεται ἀτρόμητος πάνω στὸ θηρίου!

Ἐκεῖνο σαστίζει γιὰ λίγο στὴν ἀρχή. Βρίσκεται ἴσως σ' ἓνα δίλημμα: Νὰ σταθῇ καὶ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ λευκὸ γίγαντα; Ἡ νὰ φύγῃ, παίρνοντας μαζί καὶ τὸ σκοτωμένο θῦμα του;

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας — με τὴν ἀφάνταστη πείρα ποῦ ἔχει — ἐκμεταλλεύεται τὴ στιγμή. Καὶ μ' ἓνα ἀκόμα ὑπεράνθρωπο πῆδημα, πέφτει σὰν κεραυνὸς πάνω στὸ ἀναποφάσιστο λιοντάρι. Ἐνῶ σχεδὸν ταυτόχρονα χτυπάει με δύναμι καὶ καρφώνει τὸ φονικὸ μαχαίρι στὸ σθέρκο του. Στὸ σημεῖο ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποῦ τε λειάνει τὸ κρανίον.

Καὶ τὸ πεινασμένο θηριὸ σωριάζεται κάτω νεκρό!... Κάθε μαχαιριὰ στὸ σημεῖο αὐτό, φέρνει τὸ θάνατο! Ἀκόμα καὶ στοὺς ἐλέφαντες!

ΕΡΗΝΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ξαναγυρίζει τώρα στὸ γέρικο δέντρο. Καὶ τραβῶντας τὴν πανέμορφη λευκὴ γυναῖκα, τὴ βγάζει ἔξω ἀπ'τὴν κουφάλα του.

— Ὁ ἄντρας μου!... Ποῦ εἶναι ὁ ἄντρας μου; ρωτᾷ ἀνῆσυχῃ ἐκεῖνη. Δὲν εἶπες πῶς θάρθετε μαζί;

Τὸ πανώριο πρόσωπο τοῦ ὑπέροχου Ταρζάν παίρνει ἔκφρασι θλιμμένης συμπόνοιας. Δὲν τῆς λέει τίποτα, Μόνο τραβῶντας τὴν ἀπ' τὸ μπράτσο τὴν παρασύρει μαζί του. Ἔτσι γρήγορα φτάνουν στὸ μέρος ποῦ γίνηκε τὸ κακὸ!...

Κ' ἐνῶ ἡ δυστυχισμένη γυ-

ναίκα αντικρύζει τὰ πτώματα τοῦ ἀνδρός της καὶ τοῦ λιονταριοῦ, ὁ λευκὸς γίγαντας μOUR μOURίζει πένθημα:

— "Ἐκανα ὅ,τι μοῦ ἦταν δυ νατόν! Κινδύνεψα τὴ ζωὴ μου παλεύοντας μὲ τὸ λιοντάρι... Μὰ ὅταν τὸ σκότωσα ἦταν ἀρ γὰ πιά. 'Ο σύντροφός σου εἶχε ξεψυχήσει!... Δὲν πρόφτασα νὰ τὸν σώσω!...

'Η δυστυχισμένη λευκὴ γυναίκα, χύνεται σὰν τρελλὴ πᾶ νω στ' αἶψυχο κορμὶ τοῦ ἀντρα της. Κλαίει, χτυπιέται, σπαράζει! Ζητάει νὰ πεθάνη κι αὐτὴ! Νὰ σκοτωθῇ μὲ τὰ ἴδια τῆς τὰ χέρια!...

Μὰ ὁ Ταρζάν φαίνεται θιαστικός:

— Σήκω, τῆς λέει. Πρέπει νὰ φύγουμε τώρα ἀπ' ἐδῶ. Τὰ κοράκια σὲ λίγο θὰ καθαρίσουνε τὸ μέρος κι' ἀπ' τὰ δυὸ κουφάρια!

'Η πανέμορφη νέα οὔτε τὸν ἀκούει κἂν. Συνεχίζει τὸ θρῆνο καὶ τὸ σπαραγμὸ της.

— Σήκω λοιπόν, τῆς ξαναλέει ὁ γίγαντας, πιδὸ δυνατὰ τώρα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἄμοιρη γυναίκα τὸν ἀκούει. Μὰ μὲ κανένα τρόπο δὲν θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγαπημένο της νεκρό.

— "Ὁχι, Γκαούρ, τοῦ φωνάζει. Θὰ μείνω ἐδῶ κοντὰ του. Νὰ σπαράξουνε κ' ἐμένα τὰ πεινασμένα ὄρνια τῆς Ζούγκλας!...

'Ο Ταρζάν χάνει τὴν ὑπομονή του. Τὴν τραβάει βάνουσα ἀπ' τὸ μπράτσο. Τὴ σέρνει κάτ'ω σὰν σκοτωμένο ζαρκάδι.

'Η λευκὴ ξένη ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Μὴ Γκαούρ!... Μήρηη!.

'Ο "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας" τὴ σηκώνει τώρα στὰ χέρια. Καὶ τρέχοντας, τὴ φέρνει γρήγορα στὴν ὑπόγεια κρυψώνα του...

Τῆς παίρνει τὸ περιστροφὸ καὶ τὸ κρύβει κάπου.

— 'Ο ἀντρας σου σκοτώθηκε τῆς λέει. Τώρα ἐγὼ θὰ σὲ προστατεύω... Θὰ μείνης μαζὶ μου!...

.....
"Ἐχει ἀρχίσει πιά νὰ ξημερώνῃ... Τὸ ἀδύναμο φῶς τῆς αὐγῆς, μπαίνει, δειλὰ - δειλὰ, στὸ ὑπόγειο ἀντρο τοῦ δοξασμένου "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας."

'Ο Ταρζάν ξυπνάει κακόκεφος. 'Η ἀγνωστὴ λευκὴ γυναίκα βρίσκεται ἀνακαθισμένη πλάι του. "Ἐχει κρύψει στὶς δυὸ παλάμες τὸ πρόσωπό της καὶ κλαίει μὲ ἀναφυλλητὰ..."

'Ο λευκὸς γίγαντας σηκώνεται ἀργὰ καὶ χωρὶς κανένα κέφι.

Ρίχνει λίγὸ νερὸ στὸ πρόσωπό του καὶ τῆς λέει:

— Σκαρφάλωσε τώρα νὰ θγοῦμε ξέω... Γιά νὰ γλυτώσης ἀπὸ μένα ἕνας μονάχα τρόπος ὑπάρχει: Νὰ κάνης αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ πῶ. Κατάλαβες;

'Η ἄμοιρη λευκὴ δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέσι της. Μὰ οὔτε φέρνει καὶ καμιὰ ἀντίστασι δταν ὁ Ταρζάν τὴν τραβάει καὶ τὴν βγάζει ἐπάνω... 'Ο πόνος κ' ἡ ντροπὴ τὴν ἔχουν κάνει κουρέλι! Χωρὶς πιά καμμιὰ

θέλησι!

«Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας προχωρεῖ τώρα σ' ἓνα μονοπάτι. Τὴν κρατᾷ ὅμως πάντα γερὰ ἀπ' τὸ χέρι. Περπατᾷνε ἔτσι πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα. Ὡσπου φθάνουν καὶ σταματοῦν πάνω ἀπὸ ἓνα μεγάλο θάμνο.

Ὁ Ταρζάν τῆς δείχνει μὲ τὸ δάχτυλο: Κύτταξε αὐτὸ τὸ θεοράτο δέντρο... Βλέπεις μιὰ καλύθα πάνω στὰ ψηλὰ κλαδιά του; Εἶναι τοῦ γοριλλάνθρωπου Νταμπούχ. Ἐκεῖ κρατᾷ σκλάθα του μιὰ μελαψὴ γυναῖκα... Νά, νά!... Πρόσεξε ἀριστερά: Αὐτὸς εἶναι ὁ γοριλλάνθρωπος!... Ἀφήνει τὸ δέντρο του καὶ φεύγει... Σίγουρα: θὰ πηγαίνει νὰ μαζέ-

ψῇ καρπούς καὶ φρούτα γιὰ τὴν ἀγαπημένη του σκλάθα!..»
 «Ἀκου λοιπὸν τί θὰ κάνης: Θὰ προχωρήσης τώρα ἐκεῖ... Φθάνοντας κάτω ἀπ' τὴν καλύθα, θὰ φωνάξης τὸ ὄνομά της. Ταταμποῦ τὴ λένε. Καὶ θὰ τῆς πῆς πὼς θέλω νὰ τὴ σώσω καὶ πὼς βρίσκομαι κάπου ἐδῶ κοντά... Νά κατέβη ἀμέσως ἀπ' τὴν καλύθα καὶ σὺ θὰ τὴν φέρῃς γρήγορα κοντά μου!...

ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΜΕ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ

Τὰ παρακάτω τὰ εἶδαμε καὶ τὰ ξέρουμε...

Ἡ λευκὴ γυναῖκα διστάζει στὴν ἀρχή, μὰ τέλος κάνει ὅπως διατάζει ὁ Ταρζάν πού τὸν νομίζει γιὰ Γκαούρ. Καὶ

Ὁ γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ ἀρπάζει στὰ χερία του τὸν Ταρζάν καὶ ζητάει νὰ τὸν ἀπαράξη Πίσω του ὁ Ποκοπίκο ξεφωνίζει

φθάνοντας κάτω απ' τὸ δένδρο τοῦ Νταμπούχ, λέει ὅ,τι λέει στὴν πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμπού.

Ἡ μελαψὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας», τρελλή ἀπὸ χαρὰ πού θὰ συναντηθῇ μὲ τὸν Γκαούρ, κατεβαίνει ἀπ' τὴν καλύβα.

Ὁ Ποκοπίκο πού παρακολουθεῖ — ὅπως εἶδαμε — κρυμμένος τὰ συμβαίνοντα, καταλαβαίνει τὴν παγίδα πού ὁ Ταρζάν ἔχει στήσει στὴν πανώρια Ἑλληνίδα. Καὶ χωρὶς νὰ πολυσκεφτῇ τρέχει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Νταμπούχ, μουρμουρίζοντας:

— Θὰ πλακώσῃ ἐδῶ ὁ καπετὰν Ἀμπλαούμπλας μὲ τὴν ἀκολουθία του καὶ θὰ γελάσῃ τὸ παρδαλὸ κατοίκι, ἀδερφέ μου! Ἀμέ;!

Ἡ Ταταμπού μόλις φθάνει κάτω στὸν κορμὸ τοῦ θεόρατου δέντρου πού βρίσκεται ἡ ἄγνωστη λευκὴ, τὴ ρωτᾷ μὲ χαρούμενη ἀνυπομονή:

— Ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ; Πᾶμε γρήγορα κοντὰ στὸν ἀγαπημένο μου!...

Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα τὴν κυττάζει μὲ συμπόνια:

— Καθμένο, Κορίτσι, μουρμουρίζει οἰγὰ. Ἀγαπᾷς λοιπὸν αὐτὸ τὸν ἀπαίσιο κακοῦργο;

— Κακοῦργος ὁ Γκαούρ;! κάνει χαμένα ἡ Ταταμπού.

— Ναί!... Σκότωσε τὸν ἄντρα μου!... Πρόσβαλε τὴν τιμὴ μου!... Καὶ τώρα θέλει τάχα νὰ σώσῃ κ' ἐσένα... Ποιὸς ξέρει τί ἄλλο ἔγκλημα σχεδιάζει νὰ κάνῃ!... Τὸ καλὸ λοιπὸν πού σοῦ θέλω σκαρφά-

λωσε πάλι στὴν ψηλὴ καλύβα σου. Μὴν ἔρχεσαι μαζί μου νὰ τὸν συναντήσῃς. Κ' ἐγὼ θὰ προσπαθῶ τώρα νὰ ξεφύγω. Νὰ γλυτώσω ἀπ' τὰ θρωμερά του χέρια!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τὴν κυττάζει παράξενα:

— Μήπως ὁ Ταρζάν σ' ἔστειλε νὰ μοῦ τὰ πῆς αὐτά;

Ἡ λευκὴ γυναίκα ἀπορεῖ:
— Ποιὸς Ταρζάν; Δὲν τὸν ξέρω... Ὁ Γκαούρ μ' ἔφερ' ἐδῶ. Αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος!

Ἡ Ταταμπού τὴν ξαναρωτᾷ:

— Πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ Γκαούρ πού σ' ἔστειλε; Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸν περιγράψῃς;

— Ναί, μουρμουρίζει ἡ ἄγνωστη. Εἶναι ἓνας πανώριος καὶ γιγαντώσωμος ἄντρας πού...

Ὅμως δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ...

Τὴν ἴδια στιγμή γρήγορο ἄνθρωπινὸ ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Οἱ δυὸ γυναῖκες ξαφνιαάζονται καὶ γυρίζουν νὰ δοῦν.

Καὶ νὰ: Μπροστά τους φτάνει σὲ λίγες στιγμὲς ἓνας ἄνδρας. Γιά τὴν Ταταμπού εἶναι ὁ Ταρζάν. Γιά τὴ λευκὴ γυναῖκα ὁ Γκαούρ.!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶχε θαρεθῇ νὰ περιμένη. Ἐρχεται τώρα μόνος ν' ἀρπάξῃ τὴν πανώρια μελαψὴ Κόρη. Βιάζεται γιατί φοβάται μὴν ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν παρουσιαστῇ ὁ Νταμπούχ.

Ἡ Ταταμπού τραβάει σθέλη τὸ φονικὸ μαχαίρι τῆς καὶ

οὐρλιάζει ἄγρια καὶ μὲ λύσσα:

— 'Εσὺ λοιπὸν Ταρζάν; ! 'Εσὺ εἶσαι ὁ κακοῦργος ποὺ κρύβεις τὰ ἐγκλήματά σου πίσω ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ ὑπέροχου Γκαούρ; !

Καὶ χύνεται μὲ λύσσα πάνω του νὰ τὸν κατασπαράξῃ!...

ΔΗΜΙΟΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΑ

'Η ἄγνωστη λευκὴ γυναίκα νοιώθει τρελλὴ χαρά! Τώρα θὰ ἔξῃ καὶ μιά σύμμαχο στὴν ἐξόντωση τοῦ κακοῦργου ποὺ τῆς εἶχε φέρει τόσες συμφορές.

Καὶ μὲ ἀφάνταστη λύσσα ὀρμάει κι' αὐτὴ στοὺ γιγαντώσωμο Ταρζάν. "Εἶσαι κι' οἱ δυὸ γυναῖκες τώρα, σὰν μακρὸν τὴν τήλεις, ζητᾶνε μὲ τὰ νύχια νὰ τοῦ θάλουν τὰ μάτια καὶ μὲ τὰ δόντια τους νὰ τοῦ ξεσχίσουν τὶς σάρκες.

"Ὁμως ὁ ἀτρόμητος "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας καθόλου δὲν δειλιάζει! Ἀρπάζει ἀμέσως τὸ χέρι τῆς Ταταμπού, καὶ τὸ στρίβει μὲ δύναμι. Τὸ φονικὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπ' τὰ δάχτυλά της. Πέφτει χάμω...

Ταυτόχρονα δίνει καὶ μιά τρομερὴ κλωτσιά στὴν κοιλιά τῆς λευκῆς γυναίκας. Κι' ἡ ἄμοιρη ἐκσπενδονίζεται πέντε θήματα μακρὰ, οὐρλιάζοντας ἀπ' τοὺς πόνους.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Ταρζάν ἔχει ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ταταμπού καὶ κάνει νὰ φύγῃ.

— Εἶμαι ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας! τῆς λέει μουγγρίζοντας σὰν λυσσασμένο θηρίο. "Ἦ θέλῃς μου εἶναι νόμος! Κι'

ἐσὺ κι' ὁ Γκαούρ πρέπει νὰ γονατίζετε μπροστά μου!

'Η πανώρια "Ελληνίδα χτυπιέται καὶ σπαρταράει στὴν ἀγκαλιά του, ζητώντας νὰ ξεφύγῃ. "Ὁ Ταρζάν μάταια προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὴ γενναία, ἀτρόμητη καὶ χεροδύναμη αὐτὴ γυναίκα.

'Η μελαψὴ κόρη κατὰφέρειν σὲ μιά στιγμή ν' ἀγκαλιάσῃ μὲ τὶς δυὸ παλάμες τῆς καὶ νὰ σφίξῃ δυνατὰ τὸ λαιμὸ του.

"Ὁ Ταρζάν νοιώθει στεναχώρια στὴν ἀνάσα καὶ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπαίσια! Τὸ στόμα του ἀνοίγει, ἡ ξεραμένη γλῶσσα του πετιέται ἔξω κι' ἓνας βραχνὸς ρόγχος θοαίνει ἀπ' τὸ σφιγμένο λαρύγγι του.

"Ὁ λευκὸς γίγαντας νοιώθει πῶς πνίγεται καὶ κάνει ἀπεγνωσμένες κινήσεις γιὰ νὰ λευθερωθῇ ἀπ' τὰ χέρια τῆς μακρῆς "Ελληνίδας!

Μὰ στέκεται ἀδύνατον. 'Η Ταταμπού ἔχει κολλήσῃ σὰν θανατερὴ βδέλλα ἐπάνω του!

"Ὁ Ταρζάν παίρνει τώρα τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Μέχρι τὴ στιγμή αὐτὴ δὲν ἔχει κακομεταχειριστῇ τὴ μελαψὴ κόρη. "Ἦθελε νὰ τὴ φέρῃ ζωντανὴ στοὺ ὑπόγειο ἄντρο του.

Μὰ ἡ ἀπελπισία τώρα τοῦ θολώνει τὸ μυαλό! Καὶ ὁ φρικτὸς θάνατος ποὺ νοιώθει νὰ τὸν πλησιάζῃ, ξυπνάει μέσα του τὰ πιὸ ἄγρια ἐνστικτα!

Νὰ σωθῇ ἀπ' τὸν πνιγμὸ μονάχα θέλει. Τίποτ' ἄλλο δὲν λογαριάζει!...

"Εἶσαι, ἀπλώνοντας τὰ χέρια του, σφίγγει κι' αὐτὸς μὲ

λύσσα τὸν τρυφερό λαιμό τῆς Ταταμπού. Καὶ ἡ γυναῖκα πῶς ζητάει νὰ τὸν πνίξη, ἀρχίζει νὰ πνίγεται περισσότερο ἀπ' αὐτόν!

Ὁμως, ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα καθόλου δὲν λογαριάζει τὸ θάνατο. Οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν παρατάει, οὔτε κἂν χαλαρώνει τὸ σφίξιμο τῶν χειρῶν τῆς στὸ λαιμό τοῦ Ταρζάν. Ἀντίθετα: ὅσο νοιώθει νὰ πνίγεται, τόσο μὲ πιὸ δύναμι καὶ λύσσα σφίγγει τὶς παλάμες τῆς.

Ὅσοι σὲ μιὰ στιγμή, μὲ βραχνὴ πνιγμένη φωνή, καταφέρνει νὰ μουγγρίση:

— "Ὁχι, κακοῦργε! Δὲν θὰ μοῦ γλυτώσης!... Οἱ ψυχές μας, μαζί κι' οἱ δυό, θὰ πετάξουνε στὴν Κόλασι!

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Ἀλλοίμονο ὅμως! Οἱ τεράστιες ἀτσάλινες παλάμες τοῦ Ταρζάν σφίγγουν μὲ ἀφάνταστη δύναμι τὸ λαιμό τῆς Ταταμπού. Ὁ γενναῖος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν πνίξη. Νὰ ξεμπερδεύῃ, μιὰ γιὰ πάντα, μαζί τῆς.

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμές καὶ τὸ πανώριο πρόσωπο τῆς Ἑλληνίδας ἀρχίζει νὰ μελανιάζῃ. Οἱ μαυροπράσινες κόρες τῶν ματιῶν τῆς γυρίζουν ἀνάποδα... Ἡ γλῶσσα κρεμιέται ἔξω ἀπ' τὰ χεῖλιά της... Ξεψυχάει!...

Μὰ ὄχι!... Ὁ παντοδύναμος Κράουμπα, ὁ Θεὸς τῆς Ζούγκλας, δὲν θέλει νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ χαθῇ!...

Καὶ νά: Λίγο πιὸ πέρα, ἡ

ἀγνωστὴ λευκὴ γυναῖκα, θωριασμένη κάτω ἀπὸ τὴν κλωτοῖα τοῦ Ταρζάν, σηκώνεται ξαφνικά! Ἀρπάζει μὲ τὸ δεξιὸν χέρι μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ πλησιάζοντας μὲ τρόπο ἔρχεται πίσω ἀπ' τὸ γίγαντα, σημαδεύει τὸ κεφάλι τοῦ καὶ τὴν πετάει μὲ ἀφάνταστη δύναμι!...

Εὐτυχῶς!...

Ἡ πέτρα ξεφεύγει... Ἀντὸν χτυποῦσε, στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ, θὰ τὸν σκότωνε! Τὸν θρῆκε ὅμως στὸν ὦμο του.

Ὁ Ταρζάν ξαφνιαίνεται. Ὁ πόνος ποῦ δοκιμάζει εἶναι τρομερός!... Ἀσυναίσθητα παρατάει τὸ λαιμό τῆς Ταταμπού κι' ἡ πανώρια κόρη σωριάζεται κάτω μισολιπόθυμη.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀρπάζει τώρα τὴ λευκὴ γυναῖκα. Μὲ μιὰ θάναυση σπρωξιά τὴ γκρεμοτοσάκίζει κάτω, πλάϊ στὴν Ταταμπού. Σηκώνει ἀμέσως στὰ χέρια τοῦ μιὰ ἄλλη πέτρα. Δέκα φορές πιὸ μεγάλη ἀπ' αὐτὴ ποῦ τὸν εἶχε χτυπήσει. Γονατίζει μπροστὰ στὶς δυὸ γυναῖκες καὶ τὴ σηκώνει μὲ λύσσα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Σημαδεύει νὰ χτυπήσῃ πρῶτα τὴν Ταταμπού. Ὑστερὰ νὰ σκοτώσῃ καὶ τὴν ἄλλη.

Οἱ δυὸ ἄμοιρες γυναῖκες περνᾶνε τώρα τὶς τελευταῖες τραγικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς τους.

Καὶ νά: Σχεδὸν ταυτόχρονα τρομακτικὴ κραυγὴ ἀντηχεῖ. Ὁ ἦχος τῆς ὅμως εἶναι ἀλλόκοτος:

— 'Αδουουου! 'Αααδουου!.
 'Ο Ταρζάν πού την άκούει,
 μαρμαρώνει στη στάσι πού
 βρίσκεται, μέ σηκωμένη ψηλά
 τη φοκική πέτρα. Τά μάτια
 του γουρλώνουν παράξενα
 καθώς κυττάζει μέ φρίκη πρὸς
 κάποιο κοντινό σημείο.

Γρήγορα δμως συνέρχεται.
 Παρατάει την πέτρα, πετιέται
 ὀρθός καὶ κάνει νά τὸ θάλῃ
 στὰ πόδια γιά νά σωθῇ.

Μά δέν προφταίνει...

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα τερά-
 σιο μαλλιάρὸ χέρι τὸν ἀρ-
 πάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Καὶ τρεῖς
 λέξεις σάν θροντὲς ἀντηχοῦν
 στ' αὐτιά του :

— «Ταρζάν» — «Κακό» —
 «Σκοτώνει»!

Εἶναι ὁ ἀδάμαστος Ντα-
 μπούχ! 'Ο τρομερὸς ἀνθρωπο-
 γορίλλας τῆς Ζούγκλας!

Πίσω του φθάνει, σχεδὸν ἀ-
 μέσως, κι' ὁ Ποκοπικό. 'Ανε-
 μίζει πανηγυρικά τὴ σκουρια-
 σμένη κι' ὀδοντωτὴ χατζάρα
 του, ξεφωνίζοντας:

— 'Απάνω του, μπάρμπα—
 Δεινόσαυρεεε! 'Απάνω του κι'
 ἐγὼ εἰμ' ἐδῶωω!...

ΟΙ ΓΑΜΠΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΦΤΕΡΑ

"Ας διακόψουμε τώρα γιά
 λίγο σὸ σημείο αὐτό. Θαρ-
 ρῶ πὼς ἐντελῶς ξεχάσαμε τὸν
 μελαψὸ "Ελληνα γίγαντα!...
 Πρέπει μέ τὰ φτερά τῆς φαν-
 τασίας μας νά πεταχτοῦμε ὡς
 τὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέ-
 τρινου θουνοῦ του. Νά ρίξου-
 με μιά ματιά καὶ σ' αὐτόν!

Καὶ νά: 'Ο Γκαοῦρ βρῖσκε-
 ται καθισμένος ἔξω ἔξω ἀπ'
 τὴ σπηλιά του. 'Αφάνταστα

χλωμὸς σὸ πρόσωπο. 'Η ἔκ-
 φρασί του πονεμένη...

Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του
 φτερουγίζει ὁ Πίκ. Τὸ ἀγαπη-
 μένο του καὶ τετραπέρατο με-
 γάλιο κοράκι. 'Ο πιστὸς κι' ἀ-
 χώριστος σύντροφος τώρα, τῆς
 φρικτῆς κι' ἀβάσταχτης μονα-
 ξιάς του!

Λίγο πὺδ πέρα κάθεται σὲ
 μιά πέτρα ἢ κοντόχοντρη μαύ-
 ρη πυγμαία μέ τὸ κωμικὸ
 τοσουλούφι σὸ κεφάλι. 'Η «πα-
 νάσχημη» Χουχού, ὅπως τὴ
 λέει ὁ Ποκοπικό. Κυττάζει τὸ
 κοράκι καὶ μωρμουρίζει ἐνο-
 χλημένη τάχα:

— Τί διάβολο;! Καλὲ μέλι
 ἔχω καὶ μοῦ κολλάνε δλοι ;
 Καὶ ὁ περρωτὸς κόραξ ἀκόμα
 ἔχει ζετρελλαθῇ δι' ἐμέ!

Σχεδὸν ἀμέσως, ρίχνοντας
 μιά λοξὴ ματιά στὸν Γκαοῦρ,
 συνεχίζει :

— Μόνο «μερικοὶ - μερικοὶ»
 μᾶς παρασταίνουνε τὸ «θαρὺ
 φελλό»! "Ασααχχ! Εἶναι πού
 δέν θρίσκειται ἀκοντά μου ὁ
 Ποκοπικός! 'Αλλοιῶς ποῖδς
 τοὺς εἶχε ἀνάγκη, μέ ἀσυγχω-
 ρεῖτε κίδλας!

'Ο μελαψὸς γίγαντας δέν
 προσέχει τὰ λόγια τῆς. 'Α-
 κούει δμως τὴ φωνὴ τῆς:

— Εἶπες τίποτα, Χουχού ;
 ρωτάει.

Κι' ἡ μελιστάλακτη πυγμαία
 τοῦ ἐξηγεῖ:

— Καλὲ θέλω νά πῶ πὼς
 δέν ἔχεις κανένα ἀδικαίωμα
 νά χωρίζῃς ἔτσι δυὸ καρδιές
 πού ἡ μιά ἡγαπεῖ τὴν ἄλλη!
 Διατί, σὲ περικαλῶ, ἀπέστει-
 λες τὸν Ποκοπικό στὴ μαντάμ
 Κρεμανταλοῦ; Καλὲ δέν τῆς

‘Ο Θηριάνθρωπος δίνει στους άνθρωποφάγους τὸν Ταρζάν καὶ τῇ Λευκῇ Γυναίκα λέγοντας :— « Ἄντρας» « Γυναίκα»— « Φάτε».

ἔφτανε ὁ γοριλλάνθρωπος, μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας;! Θὰ μοῦ πῆς, ἀφέντης εἶσαι, καὶ κάνεις ὅ,τι σοῦ γουστάρει. Συμφωνῶ. Μὰ ἔπρεπε νὰ σκεφτῆς κι' ἐμένα! "Ὁμορφὴ τυγχάνω! Μοιραία τυγχάνω! Χαριτωμένη τυγχάνω! Τσαχπίνια παρατυγχάνω καὶ οὕτω καθ' ἑξῶς!... Καλὲ δὲν μπορεῖ, τὸ λοιπόν, νὰ μὴ σοῦ ἀρέσω! Νὰ μὴν ἔχῃς ξετρελλαθῇ δι' ἐμέ! Στὸ κάτω-κάτω ἀπουσιάζει κι' ὁ Ποκοπίκος. Καὶ νὰ μὲ φιλήσης, πού λέει ὁ λόγος, ποιὸς θὰ μᾶς δι; Μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας!

‘Ο Γκαοῦρ καὶ πάλι δὲν τὴν προσέχει. Κυττάζει τώρα τὸ μαῦρο κοράκι πού φτερουγίζει μπροστὰ του χαρούμενο.

Κι' ἄθελα τὰ χεῖλια του ψιθυρίζουν μελαγχολικά:

— Εὐτυχισμένο πουλί! Πόσο σὲ ζηλεύω!... "Ἄς εἶχα κι' ἐγὼ φτερά νὰ πετοῦσα κοντὰ στὴν ἀγαπημένη μου! Θὰ τὴν ἄρπαζα στὴν ἀγκαλιά μου ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιὰ τοῦ δέντρου... Καὶ φτερουγίζοντας πάλι θὰ χανόμουν μαζί της στὰ σύννεφα!... 'Εκεῖ θάστηνα τὴ φωνὴ τῆς ἀγνῆς κι' ἀθάνατης ἀγάπης μας!... Μακριὰ ἀπ' τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους.. Μακριὰ ἀπ' τὸν Ταρζάν!...

Ἡ Χουχού πού τὸν ἀκούει, ἐνθουσιάζεται:

— Καλὲ, πολὺ ρομαντικὰ λόγια, Ἀφέντη μου! Στόν... Καζαμία τὰ διάβασες; Νὰ μοῦ τὰ γράψῃς νὰ τὰ πῶ στὸν Πο-

κοπίκο μου! Νά τ' άκούη και
νά τρέχη άπ' τή μύτη του θρύ-
ση τό δάκρυ, με άσυγχωρεϊτε
κιόλας!...

Ποίος τήν άκούει όμως!...
Τά μεγάλα μαύρα μάτια του
Γκαούρ φωτίζονται ξαφνικά
άπό μιά ιδέα.

— Δέν μου λές, Χουχού;

— Λέγε, χρυσέ μου!

— Ξέρεις νά πλέκης ψάθες;

— Καί θέβαια ξέρω! Για
μικρή με άνομίζεις; Καλέ, έ-
γώ τυγχάνω κοπέλλα τής
παντρείας πλέον. Πάρ' το ά-
πόφασι και πράξε άναλόγως!

Ο μελαφός γίγαντας τήν
άρπάζει χαρούμενος στην ά-
γκαλιά του. Κι' άρχίζει νά κα-
τεβαινή τά τρομακτικά βρά-
χια τού βουνού του.

— Ξέρεις τι θά κάνω; τή

ρωτάει.

— "Όχι, αλλά φαντάζομαι:
Θά μέ.. φιλήσης, τούλάχι-
στον!...

— Μιά μονάχα; Χίλιες φορές
νά σε φιλήσω, ξεφωνίζει τρελ-
λός άπό χαρά ο Γκαούρ!

Κι' όπως τήν κρατάει στην
άγκαλιά του τής δίνει μερικά
φιλιά στα μάγουλα.

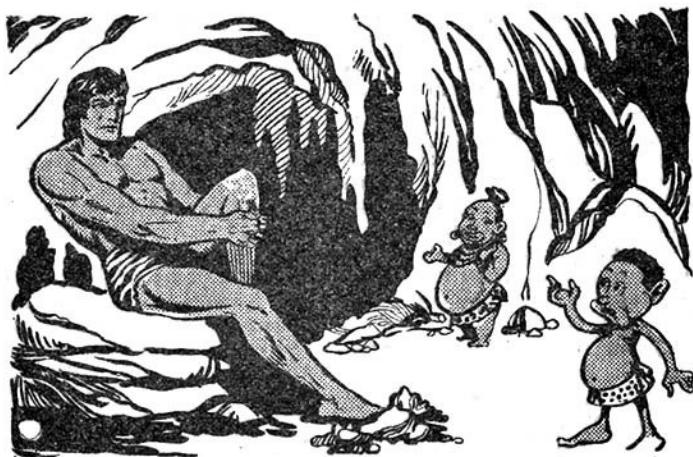
Η Χουχού άναστενάζει σάν
άσκι πού ξεφουσκώνει:

— "Ααααααα! Καλά φιλάς
κι' έσύ, μά σάν τόν Ποκοπίκο,
όχι!...

Ο γιγαντόσωμος "Ελληνας
άρχίζει νά τήν κάνη γούστο.
Και τή ρωτάει :

— Σ' έχει φιλήσει καμμιά
φορά ο Ποκοπίκο;

— "Όχι! Άλλά... φαντά-
ζομαι!

— Έχω ένα βάρος στην καρδιά μου! λέει ο Ποκοπίκο.

— Είναι πού κάθωμαι έγώ πάνω της! μουρμουρίζει η Χουχού.

Καί σέ λίγο μουρμουρίζει ντροπαλά :

— Καλέ, μπορείς νά συνεχίσης τώρα! Από μέρους μου δέν παρεξηγῶ.

— Τί νά συνεχίσω; κάνει ὁ Γκαούρ, πού δέν καταλαβαίνει.

— Καλέ, τὰ φιλιὰ, χρυσέ μου!... Εἶπες χίλια καί μούδωσες μόνον ἑπτὰ. Ὑπολείπονται ἔτερα ἑννιάκόσια ἑννῆντα τρία, μέ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας!

Μά ὁ μελαψός γίγαντας θιάζεται νά τῆς ἐξηγήσῃ:

— Σκέφτηκα νά φτιάξω δυὸ μεγάλες καί γερές φτεροῦγες. Νά μπορῶ νά τις κουνῶ καί νά πετάω σάν πουλί.

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει μέ παράπονο :

— Ἡ τύχη μου τόχει: "Ὁλοι οἱ γαμποῖ νά... κάνουνε φτερά!...

Στό μεταξύ ἔχουν φτάσει κάτω. Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας ἀνεβαίνει ἀμέσως σ' ἕνα δέντρο. Διαλέγει δυὸ μεγάλα καμπυλωτά κλαδιά. Τὰ σπάζει καί τὰ πετάει κάτω. Ὑστερα κατεβαίνοντας τὰ καθαρίζει ἀπ' τὰ παρακλάδια.

Ἡ Χουχού κόβει δυὸ ἄλλα κλαδιά. Ἰδια, μόνο πολὺ μικρότερα. Τὰ καθαρίζει κι' αὐτή.

Τέλος, κι' οἱ δυὸ μαζί, προχωροῦν καί φθάνουν στὶς δὶχθες μιᾶς μικρῆς λίμνης πού θρίσκεται ἀντίκρου στὸ πέτρινο θουνό. Ἐκεῖ, κόβουν καί φτιάχνουν ἕνα μεγάλο δεμάτι ἀπὸ μακρόστενα ξερά φύλλα ψάθας. Σὰν αὐτὰ πού χρησιμο-

ποιοῦν γιὰ νά πλέκουν τὶς καρέκλες.

Ὁ Γκαούρ φορτώνεται ὅλ' αὐτά, καί τῇ Χουχού μαζί, καί ξανανεβαίνει στὴν κορφή τοῦ θεόρατου θουνοῦ του.

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Τώρα, ὁ μελαψός γίγαντας, μέ τῇ βοήθειᾳ τῆς πυγμαίας, πλέκουν ἀπὸ ἕνα μεγάλο κομμάτι ψάθας πάνω σὲ κάθε καμπυλωτὸ κλαδί...

Κυττάζουν τὸν Πίκ καί πλέκουν τὴν ψάθα στὸ σχῆμα ἀκριβῶς πού ἔχουν τὰ φτερά του. Καί δέν ἀργοῦν νά σκαρῶσουν δυὸ τεράστιες ψάθινες φτεροῦγες!...

Ἡ Χουχού παίρνει ὕστερα καί τὰ δυὸ πολὺ μικρὰ κλαδιά πού ἔχει κόψει. Κάθεται, κάπου ἀπόμερα, κι' ἀρχίζει νά πλέκῃ καί σ' αὐτὰ ψάθα.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; ρωτᾷει ὁ Γκαούρ.

— Καλέ δέν γλέπεις; Στραβομάρα ἔχεις, μέ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας! Φτειάχνω καλὲ δυό... φτερουγάρες καί γιὰ τὸν Ποκοπικάρο μου!

Σὲ λίγο εἶναι κι' αὐτὲς ἐτοιμες!

Ὁ Γκαούρ πιάνει τώρα στὰ χέρια τὶς μεγάλες φτεροῦγες, τὶς δικές του. Τὶς κρατᾷ ἀπλωμένες δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἀρχίζει νά τις κουνᾷ καί νά τις ἀνεβοκατεβάζῃ σάν πουλί! Δοκιμάζει νά πετάξῃ. Τίποτα! Μένει ἀκίνητος, σὰ νάχουν ξαπολύστῃ τὰ πόδια του, ρίζες στὸ χῶμα.

— Χαμένος ὁ κόπος μας, μουρμουρίζει ἀναστενάζοντας.

Ὅμως δὲν ἀπογοητεύεται.
Ἐξακολουθεῖ νὰ δοκιμάζη μὲ
περισσότερη ἐπιμονή. Κουνάει
τώρα πὶδ δυνατὰ καὶ πὶδ γρή-
γορα τὶς φτεροῦγες του. Μὰ
τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιο!
Τὰ ψεύτικα φτερά του Γκαοῦρ
δὲν κάνουν τίποτα!

Ἡ Χουχού πού βλέπει τὶς
ἀστεῖες κι' ἐπίμονες προσπά-
θειάς του, ξεκαρδίζεται στὰ
γέλια :

— Χί, χί, χί! Χί, χί, χί! Κα-
λέ, σάν γαλοπούλα πετᾶς, ἀ-
φέντη μου! Φτού σου νὰ μὴν
ἀθασκαθῆς, μὲ ἀσυγχωρεῖτε
κίδλας!

Κι' ὁ Πικ ἀκόμα, πού φτε-
ρουγίζοντας βλέπει καὶ πα-
ρακολουθεῖ τὴν τρελλή προσ-
πάθεια τοῦ γίγαντα, κρᾶζει
παράξενα, σὰ νὰ γελᾷ:

— Κρά, κρά, κρά!... Κρά,
κρά, κρά!...

Καὶ σὰ νὰ τοῦ λήη κι' αὐ-
τός, κοροϊδευτικά:

— Κουτέ Γκαοῦρ! Δὲν κα-
ταλαθαίνεις λοιπὸν πῶς τὰ
φτερά δὲν εἶναι γιὰ τοὺς ἀν-
θρώπους;

Μὰ οἱ ἔρωτευμένοι εἶναι ξε-
ροκέφαλοι!

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας
νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ πε-
τάη! Γιατὶ νὰ μὴν κάνη τὸ ἴ-
διο καὶ τὸ κορμί του;

Ἔτσι, συνεχίζει νὰ ἐπιμένη,
νὰ πασχίζη, νὰ ἰδρῶνῃ καὶ ν'
ἀγωνίζεται ὑπεράνθρωπα γιὰ
νὰ κατορθώσῃ τὸ ἀκατόρθω-
το!

Κουνάει μὲ λύσσα τώρα τὶς
ἀπέραντες φτεροῦγες του. Ἐ-
νῶ ταυτόχρονα πηδάει καὶ
πρὸς τὰ ἑπάνω. Σὰ νὰ θέλῃ

νὰ τὶς βοηθήσῃ! Ὅμως ἀμέ-
σως καὶ τὴν ἴδια στιγμή ξα-
ναπέφτει κάτω, θαρὺς σάν ἐ-
λέφαντας! Τίποτα δὲν μπορεῖ
νὰ καταφέρει.

Ὡσπου τέλος πετᾶει νευ-
ριασμένος τὶς φτεροῦγες πλαῖ-
στη σπηλιά του, μурμουρι-
ζοντας :

— Ὅλα μπορῶ νὰ τὰ κά-
νω... Μόνο πουλὶ δὲν θὰ μπο-
ρέσω νὰ γίνω ποτέ. Ἀλλοίμο-
νο!...

Τὴν ἴδια στιγμή γνώριμες
φωνές ἀκούγονται κάπου κον-
τὰ στὰ βράχια τοῦ πέτρινου
βουνοῦ.

Εἶναι ὁ φοβερὸς καὶ τρομε-
ρὸς Ποκοπικό πού φθάνει λα-
χανιασμένος στὴν κορφή.

— Τί τρέχει λοιπόν; ρωτᾷει
ἀνήσυχος ὁ Γκαοῦρ. Συμβαί-
νει τίποτα στὴν Ταταμπού;

Ὁ ἄνος συνηθισμένες νὰ
κουβεντιάζη συνεχῶς μὲ τὸν
Νταμπούχ, τοῦ ἀποκρίνεται
σοβαρά:

— «Ταρζάν» — «Θεὸς» —
«Σχωρέστον»!

Ἡ Χουχού πού τὸν ἀκούει,
δὲν καταλαβαίνει καλὰ. Φαν-
τάζεται πῶς ὁ ἄλλοτε Ἀφέν-
της τῆς παντρεύτηκε. Ὁ νοῦς
τῆς, βλέπετε, εἶναι ὅλο ἐκεῖ.

— Καὶ στὰ δικά μας! Καλὲ
καὶ στὰ δικά μας! φωνάζει
στὸν Ποκοπικό.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΥ

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσου-
με κάτω ἀπ' τὸ θεόρατο δέν-
τρο, πού στὰ ψηλὰ κλαδιά του
βρίσκεται ἡ καλύβα τοῦ γο-
ριλλάνθρωπου.

Ὅπως θυμόσαστε εἴχαμε ἄ-

φήσει τὸν Ταρζάν τῇ στιγμῇ ποὺ γονατισμένος μπροστὰ στὶς δυὸ γυναῖκες, τῇ μελαψῇ Ταταμποὺ καὶ τῇ λευκῇ. Ἐλεν — ἔτσι λεγόταν — εἶχε σηκώσει μιά μεγάλη πέτρα γιὰ νὰ τοὺς τσακίσῃ τὰ κεφάλια.

Ἀκούει ὅμως ἓνα φοβερὸ οὐρλιαχτὸ καὶ βλέποντας τὸν Νταμπούχ νὰ καταφθάνῃ, παρατάει τὴν πέτρα καὶ κάνει νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ.

Δὲν προφθαίνει ὅμως... Σχεδὸν ταυτόχρονα νοιώθει ἓνα τεράστιο μαλλιαρὸ χέρι νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπ' τὸ λαιμό. Καὶ τῇ θοραεῖᾳ φωνῇ τοῦ τρομακτικοῦ γοριλλάνθρωπου νὰ τοῦ λείῃ :

— «Ταρζάν»—Κακὸ» —«Σκοτώνει!»

Τὴν ἴδια στιγμὴ φθάνει κι' ὁ Ποκοπικό, ἀνεμίζοντας τὴ χατζάρα του καὶ φωνάζοντας:

— Ἀπάνω του, μπάρμπα—Δεινόσαυρε! Ἀπάνω του κι' ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ-ὦωω!...

Ἄς σταθοῦμε λοιπὸν τώρα ἐδῶ κι' ἄς παρακολουθήσουμε νὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ παρακάτω!...

Ὁ Νταμπούχ εἶναι ἕτοιμος νὰ σπαράξῃ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἐχει δεῖ μὲ τὰ μάτια του πιά, πὼς ὁ λευκὸς γίγαντας θέλει νὰ κάνῃ κακὸ στὴν προστατευομένη του. Τὴν πανώρια Ταταμπού!

Ἔτσι, ὅλα τ' ἄγρια ἔνστικτα τοῦ γορίλλα πατέρα του ἔχουν ξυπνήσει καὶ φουντώνει σὲ στήθειά τοῦ γιοῦ τῆς Ἱεραποστόλου. Κι' ὁ γοριλλάν-

θρωπος διψάει τώρα γιὰ ἐκδίκησι καὶ γιὰ αἷμα!...

Ὅμως, ἡ Ταταμπού, πεσμένη κάτω καθὼς θρίσκειται, προφθαίνει νὰ φωνάξῃ :

— Μὴ, Νταμπούχ, μῆρηρ! Δὲν θέλω νὰ τὸν σκοτώσῃς ἐσύ! Ἐγὼ πρέπει νά...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της καὶ ἀπομένει λιπόθυμῃ ἀπ' τὴν ἐξάντλησι καὶ τὴν ταραχὴ!

Ὁ Γοριλλάνθρωπος ποὺ τὴν ἀγαπάει, περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο στὸν κόσμον, τῆς κάνει τὸ χατήρι. Δὲν σπαράζει τὸν Ταρζάν. Ξαναβγάζει ὅμως ἀμέσως τὴν τρομακτικὴ κραυγὴ του :

— Ἀοοοοοοου! Ἀαααοοοου!

Μὰ σὲ διαφορετικὸ τόνο ἀπὸ πρίν. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἀμέτρητοι γορίλλες μαζεύονται γύρω του.

Ὁ Νταμπούχ κάτι τοὺς λείει στὴ γλῶσσα τους. Κι' ἓνας, ὁ πιὸ μεγολόσωμος ἀπ' τοὺς ἄλλους, ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀνίσθητὴ Ταταμπού. Σκαρφαλώνει γρήγορα στὸ θεόρατο δέντρο καὶ τὴν ἀφήνει μέσα στὴν καλύβα του. Ὑστερα, κατεβαίνει, ἀμέσως πάλι, κάτω.

Τέλος κι' αὐτὸς κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι γορίλλες, ξαπλώνουν γύρω ἀπ' τὸν χοντρὸ κορμὸ τοῦ θεόρατου δέντρου. Φρουροὶ καὶ προστάτες τῆς πανώριας μελαψῆς κόρης... Ἀλλοίμονο στὸ θηριὸ ἢ στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ!

Στὸ μεταξύ, ὁ Ταρζάν θρίσκει σὲ ἀφάνταστα τραγικὴ

‘Ο Γκαουρ κι ὁ Ποκοπίκο γκρεμίζουν μεγάλα βράχια ἀπὴν κορφή τοῦ βουνοῦ τοὺς πρὸς τοὺς ἀνθρωποφάγους.

θέσι. Σπαράζει καὶ χτυπιέται σὰν τρελλὸς γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ’ τ’ ἀπαίσια τριχωτὰ μπράτσα τοῦ τρομακτικοῦ γοριλλάνθρωπου!

‘Ο Νταμπούχ ὅμως τὸν ἔχει σφίξει γερὰ στὴ δεξιὰ του μασχάλῃ καὶ καμμιὰ δύναμι δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ τὸν θγάλῃ ἀπ’ ἐκεῖ. Μοιάζει σὰν ἕναν τεράστιο δράκο πού κρατάει αἰχμάλωτο στὰ χέρια του ἕνα παιδάκι!

Καὶ νά: Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ ἀνθρωπόμορφο θηρίο ἀρπάζει τώρα στὴ μέγγενή τῆς ἀριστερῆς του μασχάλῃς τὴ λευκὴ γυναίκα. Τὴ δυστυχισμένη “Ἐλεν.

‘Ο Ποκοπίκο τὸν φανατίζει:
— Αὐτὴ φταίει, μπάρμπα—
Θεῖε!... Αὐτὴ ἦρθε νὰ πλανέ-

ψῇ τὴν κυρά-Λουκούμω μου καὶ νὰ τὴ ρίξῃ στὰ χέρια τοῦ «Μεγαλειότατου»!

‘Ο Νταμπούχ ξεκινάει τώρα κρατῶντας στὶς μασχάλες του τὸν Ταρζάν καὶ τὴν ἀγνωστὴ λευκὴ.

‘Ο νᾶνος τὸν ἀκολουθεῖ πάλι ἀνεμίζοντας τὴ σκουριασμένη χατζάρα του καὶ φωνάζοντας στὸν Νταμπούχ:

— “Ε, καπετὰν Ἀμπλαούμπλααα! Σταμάτα νὰ τοὺς σφάξω τώρα ποῦμαι «ζεστός»!

«ΑΝΤΡΑ» — «ΓΥΝΑΙΚΑ»

— «ΦΑΤΕ»

Μὰ ὁ γοριλλάνθρωπος συνεχίζει τὸ δρόμο του κι’ ὁ Ποκοπίκο τσακίζεται γιὰ νὰ τὸν φτάσῃ.

‘Ο Ταρζάν ἔχει ἡσυχάσει

ζάν και τόν δένουν στη μιά
 Ίερή τους κολώνα. Ἀρπάζουν
 καί τή λευκή γυναικα καί τή
 δένουν στην ἄλλη. Μερικοί ἀπ'
 αὐτοὺς κάνουν ν' ἀρπάξουν
 καί τόν μαύρο νᾶνο. Ἐκεῖνος
 μ' ἓνα πήδημα θρίσκεται κα-
 θάλλα στό. σβέροκο τοῦ Ντα-
 μπούχ. Ἀπὸ κεί ἀνεμίζει, στὰ
 σίγουρα, τὴ σκουριασμένη χα-
 τζάρα του καί ἀπειλεῖ:

— «Ὅποιος μὲ φάη, θά τόν...
 σφάξω!

Ἔστερα μαλλώνει τὸ γο-
 ριλλάνθρωπο:

— Πολύ καλὸ μαθημένους
 τοὺς ἔχεις Μπάρμπα-Δεινόσαι
 ρε! Δέν μποροῦνε νά φᾶνε χω-
 ρίς... μαύρο χαθιάρη!

Ὁ Νταμπούχ γυρίζει τώρα
 κι' ἐτοιμάζεται νά πάρη τὸ
 ξρόμο τοῦ γυριαμοῦ γιὰ τὸ
 λημέρι του.

Πρὶν ξεκινήσῃ ὅμως, λέει
 στὸν Ποκοπίκο:

— «Ταρζάν» — «Τώρα» —
 «Πεθαίνει!»!

Καί προσθέτει σχεδὸν ἀμέ-
 σως :

— «Γκαοῦρ» — «Βασιλιάς»
 — «Ζούγκλα»!

— Ν' ἀγιάσῃ ἡ στοματάρια
 σου! τοῦ φωνάζει χαρούμενος
 ὁ νᾶνος. Ἀεῖτε, τὸ λοιπόν,
 κᾶνε τίποτις! Καὺμὸ τόχω, ἄ-
 δερφέ μου, νά γίνω ὑπασι-
 στάρια τῆς Αὐτοῦ Μαντραχα-
 λότητος Γκαοῦρακα τοῦ Πρώ-
 του!...

Καί πηδώντας ἀπ' τὸ σβέ-
 ρο τοῦ γοριλλάνθρωπου, τοῦ
 δηλώνει:

— «Ἐγώ» — «Πηγαίνει» —
 «Τώρα»... «Γεῖα» — «Χαρά» —
 «Ντάν»!

— «Ποκοπίκο» — «Ποῦ» —
 «Πάει»; τὸν ρωτᾷ ὁ Ντα-
 μπούχ.

Ἐκεῖνος τοῦ κλείνει πονη-
 ρὰ τὸ μάτι:

— «Χουχού» — «Ραντεβοῦ»
 — «Ἐχει»!

— Χού, χού, χού! Χού, χού,
 χού! γελάει ὁ γοριλλάνθρω-
 πος. Καί καθὼς ὁ νᾶνος ἀπο-
 μακρύνεται τοῦ φωνάζει:

— «Ποκοπίκο» — «Ἀγαπάει»
 — «Γυρίση»!...

— «Τρομάρα» — «Νά» —
 «Σοῦρθη»! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ
 μικροσκοπικὸς διαβολάκος.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΝΑΝΟΥ!

Ἔτσι, ὅπως εἶδαμε, ὁ νᾶ-
 νος φθάνει ἀλαφιασμένος σὴν
 κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ
 καί λέει στὸν Γκαοῦρ:

— «Ταρζάν» — «Θεός» —
 «Σχωρέστον»!

Καί σχεδὸν ἀμέσως, τὸν ρω-
 τᾷει σοδάρ:

— Δέν μοῦ λές, Γκαοῦρακο:
 Παρλεουὶ τά... ἀνθρωπογο-
 ριλικά;

— «Ὁχι! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ
 μελαφὸς γίγαντας.

— Τότες, ἀδερφέ μου, εἶσαι
 ἀμόρφωτος καί ξύλον ἀπελέ-
 κητον! Ἐγὼ τὰ «παρλεβοῦ»
 ἀπ' τὴν κοιλιά τῆς μάννας
 μου! Ἀμέ;! Πολὺ ἀριστοκρα-
 τικὴ γλῶσσα!

— Καλὲ θά μοῦ τὰ μάθης
 κι' ἐμένα, χρυσό μου; τὸν ρω-
 τᾷει ἡ Χουχού. Κι' ἐγὼ νά δῆς
 τὶ θά σοῦ χαρίσω!...

— Τὴν καρδιά σου; Κράτα
 τὴ νά τὴν κάνης στιφάδο!

— «Ὁχι, καλὲ! Τὴν καρδιά
 μου σὴν ἔχω χαρίσει πρὸ
 πολλοῦθεν, μὲ ἀσυγχωρεῖτε

κιδλας!

Καί τοῦ δίνει τὶς δυὸ μικρὲς ψάθινες φτεροῦγες!

— Νά, χρυσό μου!

— Τ' εἶν' αὐτά;

— Φτερά, καλέ! Νά τὰ κουινᾷς καί... νά μένης στὸν τόπο! Χά, χά, χά!... "Εἶσι δὲν εἶναι ἀφέντη Γκαοῦρ;

"Ο γιγαντόσωμος "Ελληνας ἔχει φρενιάσει! "Αρπάζει στίς φουχτες τοῦ τὸ νᾶνο καὶ τὸν σφίγγει:

— Λέγε μου τί τρέχει; τοῦ τοῦ φωνάζει ἄγρια.

"Ο Ποκοπικό ἀγριεύει.

— Γρῶτον, μὴ μὲ σφίγγεις τοῦ λέει. Καθότι εἶμαι ζουμερὸ λεμόνι καὶ θὰ σὲ κάνω μούσκεμα!... Δεύτερον: μίλα πιὸ ἥμερα, καθότι σὲ τὰ μᾶς δὲν περνᾶνε οἱ ἀγριάδες!... Τρίτον: κάτσε φρόνιμα, καθότι θὰ τὸ πῶ στὸν Μπάρμπα μου τὸν Δεινόσαυρο! Κι' αὐτὸς κατὶ ἀνθρωπάκια σάν κ' ἐσένα, ξέρεις τί τὰ κάνει;

— Τί; ρωτᾷ ἡ Χουχού.

— Γλυκὸ τοῦ κουταλιού!...

Μὰ σὰν ὁ Γκαοῦρ τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὰ πόδια σὰ μαῦρο κοκορόπουλο καὶ κάνει νά τὸν πετάξῃ στὸ βάραθρο, τ' ἀστεῖα παίρνουν τέλος. Κι ὁ νᾶνος ἐξηγεῖ στὸ μελαψὸ γίγαντα ὅλα ὅσα εἶχαν γίνεи καὶ ποῦ ἐμεῖς τὰ ξέρουμε βέβαια.

Καὶ τελειώνοντας ἀναστενάζει πονεμένα:

— "Εχω ὅμως ἓνα βάρος στὴν καρδιά μου μωρὲ Μαντράχαλε! Μοῦ φαίνεται...

Τὸν διακόπτει ὁμως ἡ Χουχού:

— Μὴν ἀνησυχεῖς καθόλου,

χρυσό μου! Τὸ θάρος τῆς καρδιᾶς σου προέρχεται ἐκ τοῦ δτι κάθουμαι ἐγὼ πάνω της, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

"Ο Ποκοπικό τῇ θάζει στὴ θέσι της μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ λεπτότητα:

— Παρντὸν Μαμζέλ: θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη, σᾶς περικαλῶ, νά... θγάλετε τὸ σκασμό;

Καὶ συνεχίζει στὸν Γκαοῦρ:

— Μοῦ φαίνεται τὸ λοιπὸν πῶς ἡ "Ελεν...

— Ποιὰ "Ελεν;

— "Η λευκὴ γυνή, ντέεεε! Τόση ὥρα δὲν μιλάγαμε;

— Λοιπὸν;

— "Η λευκὴ γυνή, τὸ λοιπὸν μοῦ φαίνεται πῶς τυγχάνει ἀθῶα! "Αδिका ἡ φουκαριάρα θὰ γίνῃ... ψητὴ!

Καὶ συνεχίζει χαϊδεύοντας τὴ λαβὴ τῆς σκουριασμένης χατζάρας τοῦ:

— Τοῦ λόγου μου, Γκαουράκο, πηγαίνω κοντά της. Νὰ σφάξω τοὺς ἀνθρωποφαγάδες κι ἂν εἶναι ζωντανὴ νά τὴ σώσω! "Αν εἶναι ψημένη, νά τὴν... κολατσίσω! Τὸ «στλιπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου» ποῦ λένε! "Αν, τὸ λοιπὸν γουστάρης, ἔλα μαζί μου. "Οχι περὶ τίποτ' ἄλλο. Μόνον νά κάθῃσαι καὶ νά γλέπης πῶς... ἀποκεφαλῶ! Καὶ σιγὰ - σιγὰ νά πάρῃς τὰ... κόλλα μου!...

"Ο Γκαοῦρ στέκει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος καὶ ἀναποφάσιτος. Τέλος:

— Πᾶμε, Ποκοπικό!... Πᾶμε νά σώσουμε τὴ λευκὴ γυναῖκα! τοῦ λέει.

"Ο νᾶνος — ποῦ σὸ θάθος

ἔχει καρδιά χρυσή καὶ γεμάτη καλωσύνη γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους — τοῦ τὸ φέρνει μὲ τρόπο:

— “Α, ὅλα κι ὅλα! Τὴ λευκὴ γυνὴ εἶπαμε πὼς θὰ τὴ σώσω, τοῦ λόγου μου! “Ὁ γουσταρὴς κ’ ἐσὺ νὰ σώσης κανέναν, σώσε τόν...”

— Αὐτὸς εἶναι κακοῦργος! τοῦ κάνει ἄγρια ὁ μελαψὸς γιγάντας.

— Κακοῦργος - ξεκακοῦργος, μουρμουρίζει ὁ νᾶνος, δὲν ἔχει σημασία. “Ὅλοι μας, ποιὸς λίγο - ποιὸς πολὺ, κάτι ἔχουμε κάνει στὴ ζωὴ μας. Σὼς’τονε, τὸ λοιπὸν τώρα, κι αὐριο - μεθαῦριο τὸν «καθαρίζεις» μὲ τὴν ἡσυχία σου! Κρίμα δὲν εἶναι ὁ φουκαρᾶς νὰ πάη... μασσητός;

“Ὁ Γκαοῦρ δὲν λέει τίποτ’ ἄλλο. Μόνο φουσαίει καὶ ξεφυσάει, στεναχωρημένος.

Ξαφνικά κάτι θυμάται ὁ Ποκοπικό:

— Καὶ σ’ ἀνώτερα, μάγκα! τοῦ φωνάζει, Δὲν τᾶμαθες; “Ὁ μπαρμπα Δεινόσαυρος σὲ διώρισε...”

— Τί;

— Μεγαλειότατος, τὸ πρᾶμα! Οὔτε τοῦ παπᾶ νὰ μὴν τὸ πῆς, ἀδερφέ μου!...

“Ὁ Γκαοῦρ χαμογελάει. “Ὁ νᾶνος τοῦ σκάει στὸ πῖ καὶ φῖ τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι, ἐννοώντας τὸν Ταρζάν.

«Αὐτὸς ἦταν ὁ Ἑκτορας

κι’ ἐσὺ ὁ Ἀχιλλεύς!

“Ὁ Βασιλεὺς ἀπέθανε,

ζήτω ὁ Βασιλεὺς!»

Κι’ ἀμέσως σκαρφαλώνει στὸ σβέρκο τοῦ γιγαντόσωμου

“Ἕλληνα γιὰ νὰ ξεκινήσουν.

— Καλὲ ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ; ρωτάει παραπονιάρικα ἡ Χουχού.

— Νάι, τῆς ἀποκρίνεται ὁ Ποκοπικό. Σήμερα παίρνω τὸν Γκαουράκο. “Ἄλλη θολὰ θὰ πάρω ἐσένα. Καὶ τοὺς δυὸ μαζὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς... σηκώνω!

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Τρέχοντας σάν τὸν ἄνεμο ὁ “Ἕλληνας γίγαντας — μὲ τὸ νᾶνο καθάλλα στὸ σβέρκο του — φθάνει ἀφάνταστα γρήγορα στὸ μεγάλο ξέφωτο ποῦ θρίσκονται οἱ δυὸ σκαλιστὲς κολῶνες!... Κι ὁ Ποκοπικό πηδάει ἀμέσως κάτω καὶ τραβάει τὴ χατζάρα του...

Εἶναι ἡ στιγμή — ὅπως εἶδαμε — ποῦ ὁ Ταρζάν ξεριζώνει τὴν κολῶνα του. Καὶ ποῦ πέφτοντας αὐτὴ παρασύρει καὶ τὴν πλαινὴ της κάτω. Αὐτὴν, δηλαδή, ποῦ πάνω της θρίσκεται δεμένη χειροπόδαρη ἡ λευκὴ γυναίκα. “Ἡ κολῶνα ὅμως εἶχε χτυπήσει καὶ τὴν “Ἐλεν στὸ κεφάλι καὶ τὴν ἀφήσε ἀνίσθητη!

“Ὁ “Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, δεμένος ὅπως εἶναι στὴν ξεριζωμένη κολῶνα, ἔχει πέσει τώρα πολὺ κοντὰ στὶς φλόγες! Οἱ σάρκες του ἀρχίζουν νὰ καίγονται κι ἀπ’ τὰ πονεμένα στήθεια του θγαίνουν σπαρακτικές κραυγές:

— Βοήθειαιααα!... Βοήθειαιααα!...

“Ὁ Γκαοῦρ ἐνεργεῖ μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ: Ἀρπάζει ἀμέσως ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη πέ-

τρα και μ' ἓνα πήδημα βρίσκειται κοντά στους πεινασμένους ανθρώπους. Ἀρχίζει νὰ τοὺς χτυπά μ' αὐτὴν, χωρίς νὰ τὴν ἀφήσῃ ἀπ' τὸ χέρι του!

Τρεῖς - τέσσερες ἀπ' τοὺς Καννίβαλους σωριάζονται ἀμέσως κάτω οὐρλιάζοντας ἀπαίσια. Τὰ σπαρακτικά ξεφωγητά τοὺς φέρνουν τὸν πανικό τοὺς ἄλλους πού τὸ βάζουνε στὰ πόδια νὰ σωθοῦν...

Τρεῖς μονάχα ἀπ' αὐτοὺς δὲν δειλιάζουν καὶ χύνονται πάνω στὸν γιγαντόσωμο ἐπιδρομέα. Ἐτοί, σκύβοντας ἀπὸ τομα τὸν ἀρπάζουν ἀπ' τὰ πόδια καὶ τὸν γκρεμίζουν κάτω.

Μὰ ὁ Γκαούρ καὶ πεσμένος καθὼς εἶναι, δὲν χάνει στιγμή. Μὲ τὴν πέτρα πού σφίγγει στὸ χέρι του χτυπάει τὸν ἓνα στὸ μέτωπο καὶ τὸν ἀφήνει στὸν τόπο. Ὑστερα χτυπάει καὶ τὸν ἄλλο... Τὸν ἄλλον...

Ὁ Ποκοπίκο πού τὸν βλέπει νὰ σκοτώνῃ καὶ τὸν τελευταῖο τὸν μαλλώνει:

— Ἐεε... Τί κάνεις ἐκεῖ; Ἀφοῦ εἶπα πὼς θὰ τοὺς σφάξω ἐγώ! Γιατί μοῦ τοὺς σκοτώνεις;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει, στὸ μεταξύ, σκύψει πάνω στὴν ἀναίσθητη λευκὴ γυναῖκα. Τραβάει μὲ ἀφάνταστη δύναμη τὰ σχοινιά πού τὴ δένουν καὶ τὰ σπάει! Τὴ σηκώνει ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του.

Ταυτόχρονα ρίχνει καὶ μιὰ ματιά στὸν Ταρζάν. Οἱ φλόγες ἔχουν ἀρχίσει τώρα ν' ἀγκαλιάζουν τὸ κορμὶ του. Τὰ οὐρλιαχτά του ἔχουν γίνῃ πιὸ σπα

ρακτικά.

Ὁ Γκαούρ τὸν ἀφήνει. Καὶ μὲ τὴν ἑλὲν στὰ χέρια προχωρεῖ νὰ φύγῃ, μουρμουρίζοντας:

— Κακοῦργε!... Τέτοιος φρικτὸς θάνατος σοῦ ἀξίζει!..

Μὰ γρήγορα μετανοῶνει. Θαρρεῖ πὼς ἀκούει τὴν εὐγενική του καρδιά, νὰ φωνάξῃ μὲς ἀπ' τὰ στήθεια του: «Ὁχι, Γκαούρ! Ὁχι!... Ἐνας Ἕλληνας ποτὲ δὲν ἀφήνει ἀβοήθητο κάποιον πού κινδυνεύει! Ἔστω κι ἂν εἶναι ἐχθρὸς του!».

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παρατάει ἀμέσως κάτω τὴν ἀναίσθητη λευκὴ γυναῖκα. Καὶ μ' ἓνα πήδημα βρίσκειται κοντὰ στὸν Ταρζάν. Ἀρπάζει τὴν τεράστια θαρεῖα κολῶνα πού πάνω της εἶναι δεμένος, καὶ τὴ σέρνει μακριὰ ἀπ' τὶς φλόγες καὶ τὴ φωτιά!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει σωθῇ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά ἀπὸ βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο.!

Ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ μουρμουρίζει ἀπ' τοὺς ἀθάσταχτους πόνους. Καὶ νὰ βλέπῃ τὸ σωτήρα του μὲ τρόπο καὶ δέος!

Ὅμως ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι:

— Δὲν πόνεσα ἑσένα, τοῦ λέει. Τὸ αἷμα μου λυπήθηκα! Αὐτὸ πού χύθηκε κάποτε μέσα στὶς φλέβες σου!...

Ὑστερα, παρατώντας τὸν Ταρζάν, δεμένον ὅπως βρῖσκεται πάνω στὴν κολῶνα, προχωρεῖ... Ξανασηκώνει στὰ χέρια του τὴ λευκὴ γυναῖκα καὶ μουρμουρίζει στὸ νᾶνο:

— Πάμε, Ποκοπίκο!... Οι Καννίβαλοι θά ξαναγυρίσουν σε λίγο. "Ας τὸν σπαράξουν αὐτοί!...

Ὁ νάνος παραξευεύεται:

— Καὶ θά τὸν ἀφήσης τὸ λοιπὸν «ἀκαθάρτιστο», γιὰ νάχη τήν... ὑποχρέωσι σὲ ἄλλους; Τόσο σκληρὸς εἶσαι, ἀδερφέ μου;

Καὶ προσθέτει, μὲ δυὸ λόγια πού ἔχουν θαυσιμασία:

— Τί λές Γκαουράκο; Νά τὸν σφάξω ἐγὼ πού εἶμαι πιὸ ...πονόψυχος;

Ὁ Γκαοὺρ καταλαβαίνει τὸν ὑπαινιγμὸ τοῦ νάνου πού θέλει νὰ τοῦ πῇ: «"Αὐτὸν σκωτώνεις τὸν ἄνθρωπο; Αὐτὸ θά ἦτανε καλύτερο γι' αὐτόν.

Παρά νὰ τὸν ἀφήσης ζωντανὸ καὶ νὰ τὸν φάνε οἱ ἄνθρωπο-φάγοι!...

Ὁμως προχωρεῖ ἀκλόνητος καὶ συνεχίζει μὲ θιάσι τὴν πορεία του. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ ξεμακρύνῃ γρήγορα ἀπ' τὸ μένος αὐτό...

Ὁ Ποκοπίκο τὸν ἀκολουθεῖ μουρμουρίζοντας πένθιμα ἄλλο ἓνα στιχάκι:

**«Γκαοὺρ, ἀπομακρύνεσαι!
Τὰ βήματά σου μέτρον,
ἂν ἔχῃς μέσ' τὰ στήθια σου
καρδιά· καὶ ὄχι πέτρα!»**

Ὁ ὑπέροχος "Ελληνας γιγαντας ἀκούει τὸ στιχάκι τοῦ νάνου κ' ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ σιωπηλός. Ὁμως ἡ φόρα του σιγὰ - σιγὰ κόβεται...

Καὶ εἰ ψάθινες φτεροῦγες κάνουν τὸ θαῦμα τους: Ὁ Γκαοὺρ, ἡ Χουχοῦ κι ὁ Ποκοπίκο πετᾶνε στὸν ἀέρα σὰν πουλιά.

Τὸ θάδισμά του ὅσο ξεμακραί-
νει, γίνεται ὄλο καὶ πιὸ ἀργό
... "Ὅπου κάποτε σταματάει
ἀπότομα καὶ παρατάει πάλι
κάτω τὴν ἀναίσθητη γυναῖκα.

— Μείνε ἐσὺ ἐδῶ νὰ τὴν
προσέχης, λέει στὸ νᾶνο μὲ χα-
μηλωμένα μάτια σὰ νὰ ντρέ-
πεται νὰ τὸν κυττάξῃ. Θὰ γυ-
ρίσω γρήγορα νὰ φύγουμε...

Ὁ Ποκοπικό κάνει τάχα
πὼς δὲν καταλαβαίνει:

— Γιὰ τοῖσιν σου θὰ πᾶς,
Γκαουράκο;

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας
ὁμῶς ἔχει χαθῇ κιδὼλας τρέ-
χοντας πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι
ἀγρία θλάσθησι τῆς παρθένας
περιοχῆς.

Κι ὁ νᾶνος μурμουρίζει ἀ-
διάφορα, σὰ νὰ μὴ θέλῃ οὔτε
στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του νὰ ὁ-
μολογήσῃ τὴν καλwsύνη πού
ἔκανε:

— Δὲν βαρεῖσαι!... "Ἀν
λείψῃ ὁ «Μεγαλειότατος» κα-
ήκαμε! Ποιὸς θὰ μᾶς μπαίνει
στὸ ρουθόυνη γιὰ νὰ γίνεται
νταραβέρι καὶ νὰ ξυπνᾶν τὰ
αἵματα;!...

.....

Ὁ Γκαοῦρ ξαναγυρίζει σὲ
λίγο στὸ τραγικὸ ξέφωτο. Ὁ
Ταρζάν, δεμένος στὴν κολῶ-
να καθῶς βρίσκεται, ἔξακο-
λουθεῖ νὰ μουγγρίζῃ ἀπ' τοὺς
φρικτοὺς κι ἀβάστακτους πό-
νους.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας
δὲν τὸν λύνει ἀμέσως. Μαζεύ-
ει πρῶτα ἀπὸ γύρω τὰ θαυμα-
τουργὰ θότανα πού ἔχει γιὰ
τὴ φωτιά, τὰ μασάει καλὰ μὲ
τὰ κατάσπρα γερά δόντια του
καὶ θάζει τὸν πολτό τους πᾶ-

νω στὰ καψίματα τοῦ κορμιοῦ
του.

"Ὑστερα, κι ὅταν οἱ πόνοι ἀρ-
χίζουν νὰ λιγοστεύουν, σκυ-
θεῖ πάνω του, λύνει τὰ χορτὰ
οἰκίνα, τὸν σηκώνει καὶ τὸν
στήνει ὀρθό. Τέλος τὸν κυττά-
ζει μὲ ἀνείπωτη ἀγάπη καὶ
συμπόνια:

— Ἀδελφέ μου, τοῦ λέει. Πο-
λὺ θέλω νὰ σὲ μισήσω! Μὰ
δὲν μπορῶ!...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
χαμηλώνει τὰ μεγάλα γαλά-
ζια του μάτια χωρὶς ν' ἀπο-
κριθῇ.

Ὁ Γκαοῦρ ἀπλώνει τώρα
τὸ χέρι καὶ τοῦ χαϊδεύει τὰ
χρυσὰ μαλλιά... Τέλος, ψι-
θυρίζει, ἐνῶ τὰ ὁμορφα μαῦρα
μάτια του βουρκώνουν:

— Γιατὶ νὰ μὴν εἶσαι καλός;
Γιατὶ;

Καὶ γυρίζοντας ἀπότομα, τὸ
θάζει στὰ πόδια σὰ νὰ τὸν κυ-
νηγᾶνε!...

.....

"Ὅταν ὁ μελαφὸς γίγαντας,
ξαναγυρίζοντας, φθάνει κοντὰ
στὸν Ποκοπικό, τὸν βλέπει μὲ
βουρκωμένα μάτια:

— Κλαῖς; τὸν ρωτάει.

Ὁ νᾶνος τοῦ δείχνει τὴν ἀ-
ναίσθητη λευκὴ γυναῖκα:

— Μὰ εἶναι νὰ μὴν κλαίω,
τοῦ κάνει μὲ λυγμούς. Δὲν τὴ
βλέπεις πού ἄφησε... ἄφησε..
ἄφησε...

— Τί ἄφησε;

— "Ἀφησε... "γειὰ σὲ δ-
μορφες καὶ "γειὰ σὲ μαυρομ-
μάτες!

Ὁ Γκαοῦρ σκύβει ἀνήσυχος
στὸ ἀκίνητο κορμὶ τῆς Ἑλέν
κι ἀφουγγράζεται τὴν καρδιά

της:

— Πέθανε! ψιθυρίζει χαμένα.

— Τὴν κακομοίρα! κάνει ὁ Ποκοπίκο. "Ἄν δὲν πέθαινε θά... ζοῦσε ἀκόμα!...

ΑΠ' ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι ὁ νᾶνος καθυστεροῦν γιὰ νὰ θάψουν τὴν ἄμοιρη λευκὴ γυναῖκα. "Ἐτσι ἄργοῦν πολὺ νὰ ἐτάσουν στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ...

— Καλῶς τὸ χρυσό μου, λέει χαρούμενη ἡ Χουχοῦ ἀντικρύζοντας τὸν Ποκοπίκο. Εἶχες δὲν εἶχες ξαναγύρισες γιὰ νὰ μέ δῆς, μέ συγχωρεῖτε κιόλας!

— Βρὲ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! κάνει ὁ νᾶνος. Ξεχάστηκα κ' ἦρθα στὸν «Κουμπάρ», ἀντὶ νὰ πάω στὴ «Λουκούμω» μου!

Ξαφνικά φοβεροὶ ἀλαλαγμοὶ ἀπὸ στόματα ἀγρίων ἱθαγενῶν φθάνουν στ' αἰτίους!

Ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ποκοπίκο κ' ἡ Χουχοῦ σκύβουν ἀνήσυχτοι ὅπ' τὰ βράχια τῆς κορφῆς γιὰ νὰ δοῦνε.

Καὶ νά: Ὁλόκληρο τὸ πέτρινο βουνὸ εἶναι περικυκλωμένο ἀπὸ ἀμέτρητους κανίβαλους ποὺ σκαρφαλώνουν ἐπάνω!...

— Εἶναι τῆς φυλῆς τῶν ἀνθρωποφάγων ποὺ χτύπησα στὸ ξέφωτο, μουρμουρίζει ὁ γίγαντας ὡς ἑλληνας.

Ὁ νᾶνος γνωματεύει:

— Σίγουρα ὁ «Μεγαλειότης» θά τοὺς ξεσήκωσε! Βάζω στοίχημα τὴ χατζάρα μου!

— Ἀδύνατον! κάνει ὁ Γκαοῦρ. Πρὶν μερικὲς ὥρες ἔσωσα τὴ ζωὴ τοῦ Ταρζάν. Πῶς μπορεῖ τώρα νὰ θέλῃ τὸ κακό μου;

Ὁ Ποκοπίκο ἐπιμένει:

— Σοῦ εἶπα: Βάζουμε στοίχημα; Ἐγὼ τὴ χατζάρα μου κ' ἐσύ τὴν... Τάταμπου!

Ὅμως οἱ ἀνθρωποφάγοι σκαρφαλώνουν γρήγορα στὰ βράχια. Καὶ οὐρλιάζοντας ἀπαίσια, προχωροῦν γιὰ τὴν κορφή.

— Τί νᾶρχωνται ἄραγε νὰ κάνουν; ρωτᾷ ὁ νᾶνος.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ἀναστενάζει:

— "Ααααα! τάχῳ ξετρελάνει τὰ κακόμοιρα!... Θάρχωνται νὰ μέ... κλέφουνε!...

Ὁ Ποκοπίκο ἀνοίγει τὴν τεράστια μαύρη παλάμη του καὶ τῆς τὴν κολᾷ στὴ μούρη:

— Κλάφ! Πάρ' τὰ γιὰ νὰ μὴ ματιάσουνε τὴν ὁμορφάδα σου!...

Στὸ μεταξύ οἱ κανίβαλοι βρίσκονται πάνω ἀπ' τὴ μέση τοῦ βουνοῦ. Διακρίνονται καθαρά πιά!...

Ξαφνικά μιὰ φοβερὴ κραυγὴ ἀντηχεῖ:

— Ἀόσοο!... Ἀαααόσοοο!

— Δὲν σᾶς τάλεγα ἐγώ; φωνάζει ὁ νᾶνος. Ὁ Ταρζανάκος μᾶς κάνει τὴ λαχτάρα!

Κι ἀλήθεια!... Σκύβοντας ὅλοι πάλι, ξεχωρίζουν ἀνάμεσα στοὺς μαύρους ἐπιδρομεῖς καὶ τὸν λευκὸ γίγαντα! Ἐνῶ ταυτόχρονα στ' αὐτιά τους φθάνουν οἱ ἀγριεὶς φωνές του:

— Θάνατος στὸν Γκαοῦρ!... Ἕνας βασιλιάς χωράει στὴ

Ζούγκλα!... Θάνατος στο «Γιό της γορίλλιανας»!...

‘Ο υπέροχος Έλληνας γίνε-
ται τώρα θηρίο!.

— ‘Ωστε με πολεμάς λοιπόν
Ταρζάν;! Τοῦ φωνάζει ἀπό
ψηλά. Μὲ πολεμάς γιατί σου-
δειξά τόσο καλὴ σὺνῃ; Γιατί
σουβώσα κι αὐτὴ τὴ φορά τὴ
ζωή; ‘Ε, νὰ λοιπὸν κ’ ἐσύ κ’
οἱ ἀπαίσιοι θρυκόλακες πού σὲ
ἀκολουθᾶνε!...

Ταυτόχρονα καὶ μὲ ἀφάντα-
στη δύναμι ἀρχίζει νὰ σπρώ-
χνῃ καὶ γκρεμίζει δλόκληρα
θράχια ἀπ’ τὴν κορφή τοῦ πέ-
τρινου βουνοῦ του!...

Οἱ καννίβαλοι παρασύρον-
ται ἀπ’ αὐτοὺς καὶ γκρεμοτσα-
κίζονται πὸ τρομακτικὸ θάρα
θρο, θρίσκοντας τὸν ὄλεθρο
καὶ τὸ χαμό!... Μεγάλο κα-
κὸ καὶ χαλασμός γίνεται!

‘Η Χουχού βοηθάει τρομο-
κρατημένοι, κυλῶντας μικροὺς
θράχους πρὸς τὸ μέρος τοῦ
Γκαούρ. ‘Ο Ποκοπικό στὴν ἀρ-
χὴ κάθετα ἀτάραχος καὶ μὲ
σταυρωμένα χέρια.

— Καλέ γιατί δὲν δουλεύεις
κ’ ἐσύ, χρυσό μου; τὸν ρω-
τᾷ ἡ πυγμαία.

— ‘Εχω ρεπό! τῆς ἀποκρί-
νεται. Μὲ πετροπόλεμο θά παί-
ξω, μωρὴ Μαμζέλ; τῆς κάνει.
Αὐτὰ δὲν εἶναι σοβαρὰ πράμα-
τα! ‘Ας φθάσουν μὲ τὸ καλὸ
οἱ ἄνθρωποι στὴν κορφή καὶ
μετὰ κάθονται μὲ τὴν ἡσυχία
μου, καὶ τοὺς... σφάζω!

Στὸ μεταξύ οἱ ἀνθρωποφά-
γοι ὅλο καὶ προχωροῦν. ‘Ο-
σοὺς κι ἂν σκοτώνουν τὰ θρά-
χια πού πετᾷ ὁ Γκαούρ, δὲν
σῶνονται. Εἶναι ἀμέτρητοι κι ἂν

ποφασισμένοι!...

‘Ο Ταρζάν οὐρλιάζει μὲ λύσ-
σα καὶ μανία γιὰ νὰ τοὺς δι-
νῇ κουράγιο καὶ τοὺς φανατι-
ζει:

— Θάνατος στὸν Γκαούρ!...
Θάνατος στὸν ἐχθρὸ τοῦ δοξα-
σμένου ‘Αρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας!...

Οἱ καννίβαλοι πλησιάζουν
τώρα στὴν κορφή!... ‘Ο Γκα-
ούρ καταλαβαίνει τὴν τραγικὴ
θέσι πού βρίσκονται. ‘Αν ἦταν
μοναχὸς τοῦ θά μπορούσε νὰ
ξεφύγῃ. Μὰ τώρα πῶς ν’ ἀφή-
σῃ τοὺς δυὸ ἀδύναμους συντρό-
φους του;

‘Η φωνὴ τοῦ λευκοῦ γίγαν-
τα ἀκούγεται τώρα ἀπὸ πολὺ
κοντά:

— Γκαούρ, παραδόσου!...
‘Εγὼ εἶμαι ὁ ‘Αφέντης πού
πρέπει νὰ προσκυνᾷς!...

‘Ο Ποκοπικό πού τὸν ἀκούει
κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι
του:

— ‘Ετσι πού μπλέξαμε κα-
πετάν Μαντράχαλε, μόνο ἂν ἡ-
μαστον πουλάκια θά γλυτώνω-
με!...

‘Ο «Έλληνας» τὸν ἀκούει
καὶ τὰ μάτια του φωτίζονται
παράξενα. ‘Αρπάζει ἀμέσως
τὰ δυὸ τεράστια ψαθωτὰ φτε-
ρὰ καὶ τὰ ἐφαρμόζει στὰ
μπράτσα του.

— Χουχού καὶ Ποκοπικό φω-
νάει κρεμαστεῖτε ἀμέσως στὴ
ράχι μου. Χαμένοι γιὰ χαμέ-
νοι εἵμαστε. Θά πηδήσουμε
στὸ κενό!...

Πρόθυμα ἡ πυγμαία κολλᾷ
εἰ σὺν στρεῖδι στὴν πλάτη του.
‘Ο νᾶνος κοροϊδεύει:

— ‘Αφοῦ φοβόσαστε πηγαῖν

τε στο καλό κι από τὸ πεζο-
δρόμιο!... Τοῦ λόγου μου θὰ
μείνω νὰ... σφάξω!

— Καλὲ θὰ σὲ φάνε οἱ «τέ-
τοιτοι» τοῦ φωνάζει ἡ Χουχού!

— "Ἀς μὲ φάνε!... Αὐτοὶ
θὰ... θαρυστομαχιάσουνε!

— Ἐπὶ τέλους θὰ ρθῇς; τὸν
ρωτᾷ ὁ Γκαοῦρ.

— Βρὲ ἀμέτε στο καλό σὰς
λέω!...

Καὶ σκαρώνει βιαστικὰ τὸ
στιχάκι του:

**«Κάλλιο νὰ πάω «μασσητός»,
—δὲν μὲ ποτοῦν αἱ πόνοι—
παρὰ νὰ πέσω ἀπὸ ψηλὰ
νὰ σκάσω σάν ... πεπόνι»**

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν
μπορεῖ νὰ περιμένῃ ἄλλο. Ἀ-
πὸ στιγμή σὲ στιγμή οἱ μαῦροι
ἐπιδρομεῖς θὰ πατήσουν στὴν
κορφή. Καὶ παίρνοντας φόρα
ἐκσφενδονίζεται στὸ κενό μὲ
ἀνοιχτές τὶς φτερούγες.

Ὁ Ποκοπικό παρακολουθεῖ
μὲ γουρλωμένα μάτια: Στὴν
ἀρχὴ βλέπει τὸν Γκαοῦρ νὰ
ταλαντεύεται καὶ τὴ Χουχού
παρὰ λίγο νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴ
ράχι του. Γρήγορα ὅμως βρί-
σκει ἰσορροπία! Καὶ σάν ἔ-
νας τεράστιος ἀητός, μὲ ἀνοι-
γμένα καὶ ἀκίνητα φτερά, σχί-
ζει τὸν ἀέρα, περνώντας πάνω
ἀπ' τὸν Ταρζάν καὶ τοὺς ἀν-
θρωποφάγους ποὺ ἔχουν σταθῇ
καὶ τὸν κυττάζουν χαμένα!
Μόνο ποὺ ὅσο προχωρεῖ τόσο
καὶ χαμηλώνει...

Ὅμως δὲν περνοῦν λίγες
στιγμὲς καὶ μιὰ ἀγέρωχὴ φω-
νὴ ἀντηχεῖ ἀπ' τὴν κορφή τοῦ
βουνού:

— Βαρδᾶτε μπρῶσος! Ἄε-
ροπροωθούμενοοοο!...

Εἶναι ὁ φοβερὸς καὶ τρομε-
ρὸς Ποκοπικό. Πῆρε κουράγιο
βλέποντας τὸν Γκαοῦρ. Καὶ
φορῶντας κι αὐτὸς γρήγορα
τὶς μικρὲς φτερούγες, πήδησε
στὸ κενό.

"Ετσι, δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσῃ
τὸ μελαψὸ γίγαντα καὶ νὰ πε-
τᾷ λίγο πῶ πίσω του...

— Μπράβο χρυσό μου! τοῦ
φωνάζει ἡ Χουχού χαρούμενη.
Καλὲ σάν μαδημένος γκαργ-
κανὰς εἶσαι, μὲ συγχωρεῖτε κι-
όλας!

Ἀκόμα κι ὁ Γκαοῦρ χαμο-
γελάει:

— Πᾶς καλά; ρωτᾷ τὸ νᾶ-
νο.

— Φίιι! τοῦ ἀποκρίνεται.
Ἔνα μόνο φοβάμαι...

— Τί;

— Μὴ μοῦ σωθῇ ἡ... μπενζί-
να!

Μπροστά τοὺς ἀντικρύζουν
τώρα μιὰ μικρὴ λίμνη.

— Πρὸς τὰ ἐκεῖ, Ποκοπικό,
φωνάζει ὁ Γκαοῦρ. Ἐκεῖ πρέ-
πει νὰ πέσουμε.

— Γιατί; Ὑδροπλάνα εἶμα-
στε; ρωτᾷ ὁ νᾶνος.

— Ποκοπικάκι μου, τοῦ φω-
νάζει σὲ λίγο ἡ Χουχού. Δὲν
ἀπαρατᾷς τὶς φτερούγες καὶ
νᾶρθης νὰ κάτσης ἐδῶ; Σὲ λυ-
πάμαι νὰ ἀκουράζεσαι!...

— Πᾶς γυρεύοντας γιὰ καρ-
παζιά, τῆς κάνει ἐκεῖνος.

Καὶ γυρίζει τὰ φτερά του
πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γκαοῦρ. Θέ-
λει νὰ περάσῃ ἀπὸ πάνω του
γιὰ νὰ χαστουκίσῃ τὴ Χουχού,
στὸ σβέρκο, μὲ τὴν τεράστια
γυμνὴ πατούσα του.

Ἀλλοίμονο ὅμως!... Μὲ τὴ
στροφή ποὺ παίρνει χάνει τὴν

Ισορροπία του και πέφτει θάρους πάνω στην άριστη φτερούγα του γίγαντα!... Έτσι γέρνει άποτομα κ' εκείνος και κουτρουβαλώντας γκρεμοσκιζονται όλοι μαζί στο κενό!..

Εύτυχως βρίσκονται πάνω απ' τη λίμνη και πέφτοντας στα νερά της δέν παθαίνουν κακό... Σε λίγο έχουν βγῆ κ' οί τρείς κολυμπώντας στην όχθη!

— Καϋμένη, Μαντράχαλε, μουνιμουνιζέει ό Ποκοπίκο. Άφοϋ είδες πώς παίρνω στροφή. Δέν έκανες λιγάκι... όπισθεν, νά μῆν τρακάρουμε!...

— Άστ' αϋτά, τοϋ κάνει ή Χρυχοϋ! Πές τῆν αλήθεια καλύτερα: πώς έρχόσονται νά μέ... φλήσης, μέ άσυγχωρείτε κι όλας!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Με μεγάλη άγωνία περιμένουν όλοι τῆν έρχόμενη Πέμπτη πού θά κυκλοφορήσῃ τό 21 τεϋχος τοϋ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» με τόν τίτλο:

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Γραμμένο άπό τόν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Ένα κατοχόνιο σχέδιο—Ο Ταρζάν σῆν παγίδα—Πρότασις στόν Γκαούρ νά παίξῃ στόν Κινηματογράφο—Επίθεσι τῆς τεράστιας άράχνης—Τρομακτική επίθεσις τοϋ μελαψοϋ γίγαντα—Η Ταταμποϋ έξαφανίζεται!

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Εἶναι τό τεϋχος πού θά τό διαβάσετε χίλιες φορές!

Πλοκή—Δράσις—Μυστήριο—Άγωνία—Φρίκη

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφοροϋν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Άθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Έκτοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18—Άθῆναι

Σημ.—Αί έπιστολαί δέον ν' άπευθύνονται εις τόν Συγγραφέα. Τά χρηματικά έμβάσματα και αι παραγγελίαι εις τόν Έκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 20

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ**

Συγγραφέυς **ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ,"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694